Rudyard Kipling
Under cedrene
Fortællinger

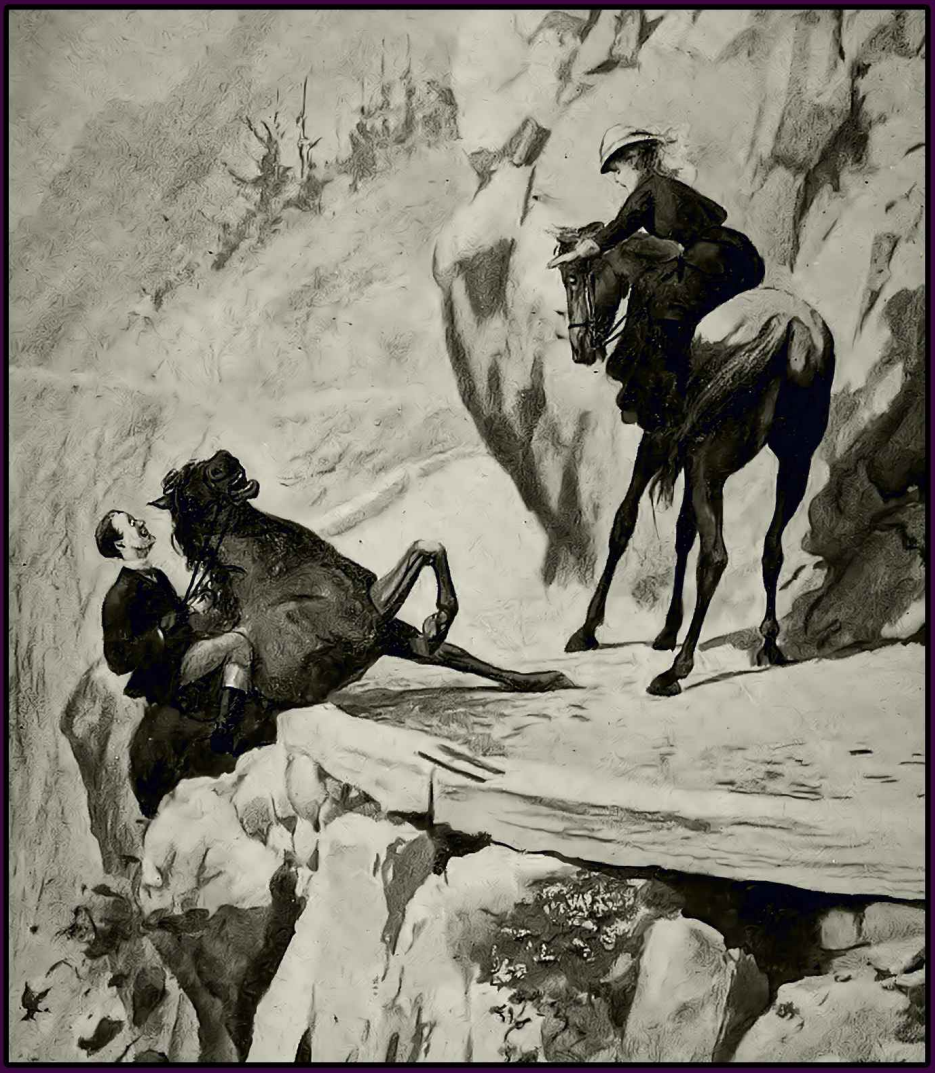

Bibliotek 1800

Rudyard Kipling

Under cedrene

Fortællinger

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Rudyard Kipling: *Under cedrene* er baseret på originaler, som – på udgivelsestidspunktet – er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+80 år, samt i USA.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Rudyard Kipling: *Under cedrene* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+80 years, and in the USA (at the time of publishing).

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Otis Yeeres opdragelse

1

Dette er historien om en fiasko, men den kvinde, der lavede fiaskoen, sagde, at det kunne være en belærende fortælling at bringe på skrift til gavn for det yngre slægtled. Det yngre slægtled ønsker nu slet ikke at belæres, men er selv særdeles villigt til at belære, hvis nogen vil låne det øre. Ikke desto mindre, her begynder historien, hvor enhver fornuftig historie burde begynde, nemlig i Simla, hvor alle ting begynder og mange får en slem slutning.

Fejlen skyldtes, at en meget kløgtig kvinde gjorde en dumhed og ikke rådede bod på følgerne. Mænd har lov til at begå misgreb, men at en kløgtig kvinde tager fejl, ligget udenfor naturens og forsynets regelmæssige gang, for alle brave mennesker ved, at en kvinde er det eneste ufejlbarlige i denne verden, med undtagelse af de fem og en halv procents statspapirer af serien 1879. Alligevel må vi betænke, at når man seks dage i træk har holdt prøve på hovedrollen i "*Den faldne Engel*" på det nye morskabsteater, hvor kalken endnu ikke er ordentlig tør, kan ens humør nok være kommet af lave, hvad der atter kan føre til lunefulde indfald.

Fru Hauksbee kom til "Støberiet" for at spise frokost hos fru Mallowe, der var hendes eneste fortrolige veninde, for hun var aldeles ikke nogen "dameven". Det var en rigtig damefrokost med døren lukket for hele verden, og begge to snakkede de om *chiffons*, hvad der er fransk og betyder *mysterier*.

"Nu har jeg en tidlang kunnet glæde mig ved at have det nogenlunde fornuftigt," erklærede fru Hauksbee, da frokosten var forbi og de to havde slået sig nok så hyggeligt ned i det lille arbejdsværelse, der lå ved siden af fru Mallowes soveværelse.

"Hvad har *han* da taget sig til, min søde pige?" sagde fru Mallowe blidt. Det er værd at lægge mærke til, at damer i en vis alder kalder hinanden "søde pige", ligesom kommitterede med otte og tyve års anciennitet tiltaler deres ligestillede i civiletaten med "kammerat".

"Der er ingen *han* med i spillet. Hvem er jeg, at der altid skal skrives et indbildt mandfolk på min regning? Er jeg en apache?"

"Nej, min pige, men i reglen hænger der en eller andens skalp til tørring udenfor din wigwamdør. Den drypper."

Dette var en hentydning til unge Hawley, som plejede at ride tværs gennem hele Simla i regnvejr for at besøge fru Hauksbee. Bemeldte dame lo.

"For mine synders skyld havde adjudanten i Tyrconnel-palæ i går aftes givet mig Vandsækken til bordkavaler. Hys! Lad være med at le. Han er en af mine mest hengivne beundrere. Da vi nåede til dejklumperne – jeg ville virkelig ønske, at en eller anden ville lære dem i Tyrconnel-palæ at lave ordentlig budding – fik Vandsækken tid til at give sig af med mig."

"Den søde sjæl! Jeg kender hans appetit," sagde fru Mallowe. "Og oplod han så sin røst og begyndte at bejle?"

"I følge forsynets særlige nåde, nej. Men han forklarede mig sin store betydning som en af rigets støtter. Jeg lo ikke."

"Lucy, jeg tror dig ikke."

"Du kan spørge kaptajn Sangar. Han sad på den anden side. Nå, men som sagt, Vandsækken blev veltalende."

"Jeg synes, jeg ser ham for mig," sagde fru Mallowe tankefuldt, mens hun kløede sin foxterriers ører.

"Jeg var passende imponeret. Yderst passende. Jeg gabte åbenlyst. "Nøje opsyn og spille den ene ud mod den anden," sagde Vandsækken, mens han skovlede sin is i sig i *terrinfuldevis*, forsikrer jeg dig. '*Det*, fru Hauksbee, er hemmeligheden ved vort regeringssystem'."

Fru Mallowe lo længe og lystigt.

"Og hvad sagde du?"

"Har du nogensinde set mig i forlegenhed for et svar? Jeg sagde: 'Ja, det har jeg lagt mærke til, når jeg har haft med dem at gøre.' Vandsækken svulmede af stolthed. Han kommer og gør visit hos mig i morgen. Unge Hawley kommer også."

"'Nøje opsyn og spille den ene ud mod den anden. *Det*, fru Hauksbee, er hemmeligheden ved *vort* regeringssystem.' Og ved du hvad, jeg tror – at hvis vi kunne nå ind til Vandsækkens hjertens mening, så ville det vise sig, at han anser sig selv for en verdensmand."

"Han er i alt fald et verdensbarn. Jeg kan godt lide Vandsækken, og jeg vil ikke have, at du kritiserer ham. Han morer mig."

"Han har nok også omvendt dig, lader det til. Forklar, hvad du mener med at have det fornuftigt, og gør mig den tjeneste at give Tim et rap over snuden med papirkniven. Den hund holder alt for meget af sukker. Vil du have fløde i?"

"Nej tak. Polly, jeg er træt af dette liv. Det er indholdsløst."

"Så bliv religiøs. Jeg har altid sagt, at du endte med at valfarte til Rom."

"Det ville bare være at ombytte en halv snes *attachés* i rød uniform med en i sort, og hvis jeg fastede, fik jeg rynker, og de fortog sig aldrig, *aldrig*. Har det aldrig slået dig, min pige, at jeg er ved at blive gammel?"

"Takker for høfligheden. Jeg skal gengælde den. Jo-o, vi er begge to ikke ganske – hvordan skal jeg udtrykke det?"

"Hvad vi har været. 'Jeg føler det i mine knokler,' som fru Crossley siger. Polly, jeg har forspildt mit liv."

"Hvordan mener du?"

"Lige meget hvordan. Jeg føler det. Jeg vil gerne være en magt, inden jeg dør."

"Så bliv en magt. Du har forstand nok til hvad det skal være – og skønhed med!"

Fru Hauksbee pegede med en teske lige på sin værtinde.

"Polly, hvis du overvælder mig med komplimenter på den måde, opgiver jeg troen på, at du er en kvinde. Sig mig, hvordan skal jeg blive en magt."

"Underret Vandsækken om, at han er den mest bedårende og slankeste mand i hele Asien, så vil han fortælle dig alt muligt, hvad som helst du ønsker at høre."

"Blæse være med Vandsækken! Jeg mener en intellektuel magt – ikke en skvadronerende magt. Polly, jeg agter at holde *salon*."

Fru Mallowe vendte sig dovent på sofaen og støttede hovedet på hånden.

"Lyt til prædikerens, Baruchs søns ord," sagde hun.

"*Vil* du da ikke tale fornuftigt?"

"Jo, jeg vil, min pige. For jeg ser, du står i begreb med at begå en fejl."

"Jeg har aldrig i mit liv begået en fejl – i det mindste aldrig en, som jeg ikke bagefter kunne bortforklare."

"I begreb med at begå en fejl," blev fru Mallowe roligt ved. "Det er umuligt at holde *salon* i Simla. En kro ville passe langt bedre."

"Måske, men hvorfor? Det ser dog ud til at være så nemt."

"Det er netop det, der gør det så vanskeligt. Hvor mange begavede kvinder er her i Simla?"

"Mig og dig," svarede fru Hauksbee uden et øjebliks tøven.

"Du er beskeden! Fru Feardon ville være dig taknemmelig for de ord. Og hvor mange begavede mænd?"

"Å – hundreder," sagde fru Hauksbee ubestemt.

"Det er en skæbnesvanger fejltagelse! Ikke en eneste. De er allesammen beslaglagt af regeringen. Se nu for eksempel min mand. Jack *var* virkelig et begavet menneske, skønt jeg måske ikke selv burde sige det, men regeringen har ødelagt ham. Alle hans tanker og hans konversationstalent – for han kunne virkelig tale godt i gamle dage, selv når han talte med sin kone – bliver ham berøvet af denne – denne køkkenvask af en regering. Og sådan går det med enhver mand heroppe, når han arbejder. Jeg tror ikke, at en russisk straffefange under knutten er i stand til at more resten af sin flok, og alle vore mandfolk her er ikke andet end forgyldte straffefanger."

"Men der er jo snese –"

"Jeg ved, hvad du vil sige. Snese af mænd, som går ledige og er heroppe med orlov. Jeg indrømmer det, men de hører alle til en af to mindre heldige klasser: Civilisten, som ville være henrivende, hvis han havde officerens verdenskundskab og

stilfuldhed, og officeren, som ville være tilbedelsesværdig, hvis han havde civilistens kultur."

"Det afskyelige ord! Har civilister virkelig kultur? Jeg har aldrig studeret den race indgående."

"Du må ikke gøre nar ad Jacks etat. Ja. De er ligesom de trefødder, man køber i Lakka-basaren – godt materiale, men upoleret. Men de kan ikke gøre for det, de skind. En civilist begynder først at blive udholdelig, når han har tumlet sig i verden i femten år."

"Og en officer?"

"Når han har stået ligeså mange år i tjenesten. De unge af begge sorter er rædselsfulde. Og dem ville du få snese af i din *salon*."

"Nej, vist ville jeg *ej*!" sagde fru Hauksbee bistert. "Jeg vil give bæreren ordre til at *darwasa band* dem. Jeg ville stille deres egne oberster og kommissærer ved døren for at jage dem væk. Jeg ville give lille frøken Topsham dem til at lege med."

"Lille frøken Topsham ville være taknemmelig for foræringen. Men for at komme tilbage til den *salon*. Sæt nu også, at du fik alle dine mandfolk og kvindfolk samlet sammen, hvad ville du så stille op med dem? Lade dem konversere? De ville alle som en give sig til at kurtisere. Din *salon* ville blive et finere sidestykke til Pelitis konditori – et *collegium sladderasticum* ved lampelys."

"Der er et vist kvantum visdom i din synsmåde."

"Der er al verdens visdom i den. Tolv sæsoner her i Simla burde da virkelig have lært dig, at det ikke lader sig gøre her i Indien at samle strålerne i et fælles brændpunkt, og hvis en *salon* overhovedet skal du til noget, må den være varig. Men i løbet af to sæsoner ville den kreds, du fik samlet, spredes over

hele Asien. Vi er ikke andet end små støvfnug på bjergskrænterne – ligger her den ene dag og blæser ned gennem kløften den næste. Vi har mistet konversationens kunst – det har i det mindste vore mandfolk. Vi har ingen sammenhængskraft –"

"Du er en komplet George Eliot," indskød fru Hauksbee ondskabsfuldt.

"Og taget som helhed, min kære spotterske, har vi, både mænd og kvinder, ikke spor af indflydelse. Kom ud i verandaen og se ned ad alléen!"

De to veninder så ned på vejen, der nu hurtigt fyldtes med mennesker, for hele Simla var ude for at liste sig til en lille spadseretur mellem en byge og en tåge.

"Hvordan er det din mening at dæmme op for den strøm? Se der! Der har vi Vandsækken – overhoved for Vorherre må vide hvad. Han er en magt i landet, skønt hans manerer ved et spisebord er som en gadesælgers. Der er oberst Blone, og general Grucher, og sir Dugald Delane, og sir Henry Haughton og mr. Jellalatty. Allesammen chefer for departementer, og allesammen mægtige mænd."

"Og allesammen mine glødende beundrere," sagde fru Hauksbee fromt. "Sir Henry Haughton er rasende forlibt i mig. Du ville have sagt?"

"Taget hver for sig er disse mennesker noget værd. Som helhed er de ikke andet end en flok indiske englændere. Og hvem bryder sig om, hvad indiske englændere siger? Din *salon* vil ikke kunne svejse departementerne sammen og gøre dig til herskerinde over Indien, min pige. Og de mennesker vil ikke snakke om deres administrationshemmeligheder, hvor der er

mange til stede – altså i din salon – fordi de så er bange for, at de underordnede skal høre for meget. Hvad de nogensinde har kendt til litteratur og kunst, har de glemt, og kvindfolkene –"

"Kan ikke tale om andet end den sidste sportsfest eller deres forrige barnepiges dårlige sider. Jo, jeg har været på visit hos fru Derwills i formiddags."

"Det indrømmer du altså? Men med de yngre mænd kan de tale, og de yngre mænd kan tale med dem. Din *salon* ville komme dem overmåde godt til pas, hvis blot du respekterede de herskende religiøse fordomme og sørgede for rigeligt med *kala juggahs*."

"Rigeligt med *kala juggahs*! Å, min stakkels lille idé! *Kala juggahs* i en *salon*! Men hvorfra er du blevet så frygtelig klog?"

"Måske jeg selv har prøvet det, eller måske jeg kender en, som har. Men nu har jeg prædiket og udlagt hele teksten, og slutningen, jeg drager af det –"

"Du behøver ikke at fortsætte: '– er: forfængelighed.' Polly, du skal have tak. Det kryb" – fru Hauksbee viftede med hånden fra verandaen ad to herrer i mængden nedenfor, som havde taget hatten af for hende – "det kryb skal ikke have den glæde at få en ny sladderklub eller et Pelitis til. Jeg opgiver tanken om en *salon*. Den var nu alligevel så fristende. Men hvad skal jeg gøre? Noget *må* jeg gøre."

"Hvorfor? Er ikke Abana og Pharpar –"

"Jack har gjort dig næsten lige så slem, som han selv er! Naturligvis fordi jeg *vil*. Jeg er led og ked af alt og alle, lige fra en måneskinstur til Sepe og til Vandsækkens smigrerier."

"Ja – det kommer også, før eller senere. Har du mod nok endnu til at trække dig tilbage?"

Fru Hauksbees mund lukkede sig bistert. Så lo hun.

"Jeg synes, jeg kan se mig selv gøre det. Store, lyserøde plakater i alleen: 'Mrs. Hauksbee! Absolut hendes sidste optræden på *nogen* scene! Gøres vitterligt for alle!' Ikke flere baller. Ikke flere rideture. Ikke flere frokoster. Ikke flere dilettantkomedier med påfølgende souper. Ikke flere skærmydsler med ens kæreste, kæreste veninde. Ikke mere afpareren af et ubelejligt mandfolk, som ikke har forstand nok til at klæde, hvad han behager at kalde sine følelser, i passende ord. Ikke mere paraderen med vandsækken, mens fru Tarkass tager på visitter rundt i hele Simla og udspreder gyselige historier om mig! Ikke mere af noget som helst, som er uendelig kedsommeligt, væmmeligt og afskyeligt, men som ikke desto mindre gør livet værdt at leve. Å, jeg kan se det hele for mig! – Du må ikke afbryde mig, Polly, ånden er over mig. Et lilla- og hvidstribet sjal om mine agtværdige skuldre, en plads på femte række i logen, og *begge* heste solgt. Et herligt fremtidsbillede! En magelig lænestol, anbragt i tre forskellige trækvinde, i enhver balsal, og rart, stort, fornuftigt fodtøj, som alle parrene kan snuble over, når de går ud på verandaen! Og så ved souperen! Kan du ikke forestille dig scenen? Den grådige hob forsvundet. En modstræbende løjtnant, blegrød over det hele som et nypudret pattebarn – løjtnanter burde virkelig *bejdses*, før de bliver eksporteret, Polly – sendt tilbage af værtinden for at gøre sin pligt. Kommer sjokkende hen til mig tværs gennem salen, mens han haler i en handske to numre for stor til ham – jeg kan ikke *døje* mandfolk, der går med handsker som overfrakker – og bestræber sig for at se ud, som om det var det, han havde haft i sinde lige fra begyndelsen af. 'Må jeg – æ –

have den fornøjelse at føre Dem til bords?' Så rejser jeg mig med et sultent smil. Akkurat ligesom dette her."

"Lucy, hvor *kan* du være så tosset?"

"Og svæver af sted ved hans arm. Sådan! Efter souperen tager jeg tidlig bort, forstår du nok, fordi jeg er bange for at forkøle mig. Der er ingen, der finder på at kalde på min rickshaw. *Min!* Hvad giver du mig? Jeg må stå, stadig med det lilla- og hvidstribede sjal over mit hoved, mens væden gennembløder mine kære, gamle agtværdige fødder, og Tom bander og råber på *mem-sahibs gharri*. Og så hjem og i seng klokken halv tolv! Sandelig et dejligt liv – med opmuntringer i form af besøg af præsterne, der kommer lige fra en begravelse dernede."

Hun pegede mellem fyrrene ned mod kirkegården og fortsatte med kraftige dramatiske gestus:

"Hør efter! Jeg kan se det alt sammen for mig, om det så er korsettet! Sikken et korset! Til seks shillings og otte pence stykket, Polly, med rødt flonel – eller er det uldborter, de anbringer foroven på de rædselsfulde tingester? Jeg kan tegne for dig, hvordan de ser ud."

"Lucy, for Gud i Himlens skyld, hold op med at svinge med armene på den idiotiske måde! Husk på, at alle mennesker kan se dig ude fra alleen."

"Lad dem se! De tror naturligvis, at jeg holder prøve på "*Den faldne Engel*". Se, der kommer Vandsækken! Hvor han rider elendigt. Værs'god!"

Og med en uendelig ynde tilkastede hun den ærværdige indiske embedsmand et kys.

"Nu," fortsatte hun, "bliver han ålet med det i klubben på den fintfølende måde, som de bæster af mandfolk ynder, og så

fortæller unge Hawley mig det hele – og afdæmper enkelthederne af frygt for at vække min forargelse. Den dreng er for god for denne verden, Polly. Jeg tænker for alvor på at anbefale ham at opgive sit officerspatent og blive præst. I sin nuværende sindstilstand ville han adlyde mig. Det lykkelige, lykkelige barn!"

"Jeg skal aldrig mere bede dig til frokost!" sagde Mallowe og lod, som om hun var indigneret, "Lucinda, din opførsel er en skandale."

"Det er din egen skyld alt sammen," svarede fru Hauksbee, "når du kan foreslå noget sådant som, at jeg skulle nedlægge regeringen. Nej! *Jamais*! Aldrig! Jeg vil spille komedie, danse, ride, fjase, sladre, gå til middagsselskaber, og bemægtige mig hver eneste kvindes retmæssige slaver, som jeg lyster, lige til jeg *styrter*, eller til jeg finder en kvinde, som er min overmand, og som gør mig til skamme i hele Simlas påsyn – og det skønt jeg væmmes ved det, mens jeg gør det!"

Hun fejede over gulvet og ind i dagligstuen. Fru Mallowe fulgte efter og lagde armen om hendes liv.

"Nej, jeg *er* ikke!" sagde fru Hauksbee trodsigt, mens hun ledte efter sit lommetørklæde. "Jeg har været til middagsselskab de sidste ti aftener og holdt komedieprøve om dagen. Så ville du såmænd også blive træt. Det er kun, fordi jeg er træt."

Fru Mallowe kom ikke med ynkende ord til fru Hauksbee eller bad hende lægge sig lidt, men hun skænkede hende nok en kop te og fortsatte samtalen.

"Det har jeg også gennemgået, min pige," sagde hun.

"Ja, jeg husker det," svarede fru Hauksbee med et glimt af lystighed i sit ansigt. "I '84, ikke sandt? Du kom en hel del

mindre ud næste sæson."

Fru Mallowe smilede på en overlegen og sfinksagtig måde.

"Jeg blev en indflydelse," sagde hun.

"Gud fader bevares, menneskebarn, du slog dig da vel ikke på theosofien og gav dig til at kysse Buddhas store tå vel? Jeg prøvede en gang på at komme i lag med de folk, men de jog mig ud som en tvivlerske – uden at give mig mindste lejlighed til at forbedre min stakkels lille sjæl."

"Nej, theosofi-vrøvlet gav jeg mig ikke af med. Jack siger –"

"Blæse være med Jack. Hvad en ægtemand siger, ved man i forvejen. Hvad gjorde du?"

"Jeg gjorde et varigt indtryk."

"Det har jeg også gjort – i fire måneder. Men det trøstede mig ikke det fjerneste. Jeg kunne ikke fordrage mandfolket. Kan du nu ikke holde op med at smile på den uudforskelige måde og sige mig, hvad du mener?"

Fru Mallowe sagde hende det.

"Og – du – påstår – virkelig, at det er absolut platonisk for begge parters vedkommende?"

"Absolut, ellers ville jeg aldrig have indladt mig på det."

"Og sin sidste forfremmelse havde han dig at takke for?"

Fru Mallowe nikkede.

"Og du advarede ham mod lille frøken Topsham?"

Nok et nik.

"Og fortalte ham om sir Dugald Delanes private optegnelse om ham?"

Et tredje nik.

"Men *hvorfor*?"

"Det var også et spørgsmål at stille en kvinde! I begyndelsen fordi det morede mig. Nu er jeg stolt af min besiddelse. Hvis jeg bliver ved at leve, skal han blive ved at have held med sig. Ja, jeg vil sætte ham på den lige vej til en adelstitel og alt andet, som et mandfolk sætter pris på. Resten afhænger af ham selv."

"Polly, du er en ganske usædvanlig kvinde."

"Ikke i mindste måde. Jeg forstår blot at sammentrænge mine evner, det er det hele. Du splitter dine, min pige, og skønt hele Simla kender din dygtighed i at styre et forspand –"

"Kan du ikke finde et smukkere ord?"

"Et *forspand* på en halv snes stykker, lige fra Vandsækken til unge Hawley, så vinder du ingenting ved det. Ikke en gang morskab."

"Og du?"

"Prøv min recept. Tag en mand, ikke en hvalp, vel at mærke, men en næsten moden mand uden påhæng, og bliv hans vejleder, rådgiver og ven. Du skal se, det er den interessanteste beskæftigelse, du nogensinde har givet dig i lag med. Det kan lade sig gøre – du behøver ikke at sætte sådan et ansigt op – for jeg har gjort det."

"Der er en bestanddel af risiko i det, som gør tanken tillokkende. Jeg vil se at få fat i en sådan mand og sige til ham: 'Forstå mig nu vel: Der må intet kurmageri finde sted. Gør nøjagtigt, hvad jeg siger Dem, drag nytte af min vejledning og mine råd, så vil det hele gå godt.' Er det sådan, du mener?"

"Sådan omtrent," svarede fru Mallowe med et uudgrundeligt smil. "Men pas endelig på, at han forstår det."

2

Sålunde begav det sig, at fru Hauksbee sad ved fru Mallowes fødder i "Støberiet" på alleen i Simla og inddrak visdom. Enden på rådslagningen blev den store idé, som fru Hauksbee var så stolt af.

"Jeg siger dig på forhånd," sagde fru Mallowe, som begyndte at fortryde sit forslag, "at sagen ikke er halvt så nem, som den ser ud til. En hvilken som helst kvinde – selv lille frøken Topsham – kan fange en mand, men meget, *meget* få forstår at styre ham, når han er fanget."

"Menneskebarn," lød svaret, "jeg har været en kvindelig søjlehelgen og skuet ned på mændene i – i adskillige år. Spørg Vandsækken, om jeg kan styre dem."

Så gik fru Hauksbee sin vej, mens hun nynnede: "Så går jeg hen og siger i en højst ironisk tone –"

Fru Mallowe lo ved sig selv. Så blev hun pludselig alvorlig.

"Mon jeg egentlig har gjort klogt i at tilråde hende den morskab? Lucy er et kløgtigt fruentimmer, men en ganske lille smule for uforsigtig."

En uge efter mødtes de to ved en mandagskoncert.

"Nå," sagde fru Mallowe.

"Jeg har fanget ham!" svarede fru Hauksbee med øjne, der spillede af lystighed.

"Hvem er det da, dit gale fruentimmer? Jeg er ked af, at jeg nogensinde talte til dig om det."

"Kig ud mellem søjlerne. På tredje række, nummer fire fra enden af rækken. Nu kan du se hans ansigt. Se!"

"Otis Yeere! Han var da det usandsynligste og umuligste af alle mennesker! Jeg tror dig ikke."

"Hys! Vent, til fru Tarkass begynder at skråle, så skal jeg fortælle dig det hele. S-sss! Det kvindemenneskes stemme minder mig altid om, når et tog på den underjordiske bane ruller frem foran Earl's Court stationen og bremser af alle kræfter. Hør nu efter. Det er virkelig Otis Yeere."

"Ja, det ser jeg, men deraf følger ikke, at han er din ejendom!"

"Jamen, det *er* han! Han er hittegods. Jeg fandt ham, alene og venneløs, den allerførste aften efter vor samtale i det store selskab hos Dugald Delanes'. Jeg syntes godt om hans øjne, og jeg indlod mig med ham. Næste dag var han på visit. Dagen efter red vi en tur sammen, og nu er han bundet på hænder og fødder til mine rickshawhjul. Du skal bare se, når koncerten er forbi. Han ved endnu ikke, at jeg er her."

"Vorherre være lovet, at du ikke har valgt en hvalp. Men sæt nu også, at du har erobret ham, hvad vil du så gøre med ham?"

"Sæt nu også – må jeg bede! Tager en kvinde – tager *jeg* nogensinde fejl i den slags spørgsmål? For det første –" fru Hauksbee talte demonstrativt punkterne op på sine små behandskede fingre – "for det første, min pige, vil jeg lære ham at klæde sig ordentligt. For øjeblikket er hans kostume skandaløst, og han går med en manchetskjorte, der ligner en krøllet avis. For det andet, når jeg har gjort ham præsentabel, vil jeg tage mig af hans væsen – hans moral er udadlelig."

"Du lader til at have opdaget en hel del angående ham i betragtning af den korte tid, I har kendt hinanden."

"Du må da vide, at det første bevis, en mand giver på, at han interesserer sig for en kvinde, er, at han fortæller hende om sit eget kære jeg. Hvis kvinden hører efter uden at gabe, begynder

han at synes om hende. Hvis hun smigrer dyrets forfængelighed, ender han med at tilbede hende."

"I nogle tilfælde."

"Blæse med undtagelserne. Jeg ved godt, hvem du tænker på. For det tredje og sidste, når han er slebet af og gjort pæn, vil jeg, som du siger, være hans vejleder, rådgiver og ven, og han skal gøre sin lykke – ligeså stor lykke som din ven. Jeg har aldrig kunnet forstå, hvordan det menneske kom frem i verden. Sig mig, kom Vandsækken virkelig til dig med listen over civiletaten og faldt på det ene knæ – nej, på dem begge, à la gibbonabe – og rakte dig den og sagde: "Tilbedelsesværdige engel, væIg et embede til Deres ven"?"

"Lucy, dine langvarige erfaringer i militæretaten har demoraliseret dig. Sådan bærer man sig ikke ad i civiletaten."

"Ja, det skulle ikke være nogen mangel på ærbødighed mod Jacks etat, min pige. Jeg spurgte blot for at få det at vide. Tilstå mig tre måneder, så skal du se, hvilke forandringer jeg skal frembringe hos mit bytte."

"Styr din egen kurs, siden du ikke kan lade være, men det gør mig ondt, at jeg var svag nok til at foreslå dig den forlystelse."

"Jeg er den personificerede diskretion, og man kan stole på min i u-en-de-lig høj grad," citerede fru Hauksbee efter "*Den faldne Engel*", og samtalen endte samtidig med fru Tarkass' sidste langtrukne krigshyl.

Selv fru Hauksbees bitreste fjender- og dem havde hun mange af – kunne næppe beskylde hende for at spilde tiden. Otis Yeere var en af disse omflakkende "stumme personer", som på forhånd er dømte til i hele deres liv ikke at tilhøre nogen. Ti år i Hendes Majestæt dronningens bengalske civiltjeneste,

tilbragt for størstedelen i mindre behagelige distrikter, havde bragt ham lidet at være stolt af og intet til at vække selvtillid. Gammel nok til at have mistet den første, skønne, hensynsløse begejstring, der får den umodne, unge embedsmand til at drømme om byger af kommissærposter og ordener og til at lægge sig i selen med en plags iver og ihærdighed – for ung endnu til at være i stand til at se tilbage på det livsløb, han havde ført, og takke forsynet for, at han undet de givne omstændigheder dog var nået så vidt – stod han netop på sin livsbanes døde punkt. Og når en mand står stille, føler han selv den svageste impuls udefra. Skæbnen havde villet, at Otis Yeere i sin første tjenestetid skulle være en af de menige arbejdere, der slides op i administrationsmaskineriet og miste mod og sjæl og ånd og kraft under arbejdet. Så længe indtil dampkraft afløser håndkraft i rigets styrelse, må der altid være et sådant procenttal – må der altid være mænd, som slides op, som forbruges i det rent mekaniske rutinearbejde. For dem er forfremmelse langt borte og den daglige trædemølle meget nærværende. Sekretariaterne kender dem kun af navn. De er ikke de udvalgte distriktsembedsmænd, som højere embeder venter på. De er slet og ret de menige – feberens bytte – og deler med bønderne og plovstudene den ære at være den basis, hvorpå staten hviler. De ældre har mistet deres forhåbninger. De yngre lægger efterhånden deres til side med et suk. Begge parter lærer at holde tålmodigt ud indtil deres livsdags ende. Tolv års gerning i de meniges rækker, siger man, udtørrer de kækkestes hjerter og sløver de skarpsindigstes åndsevner.

Det var dette liv, som Otis Yeere var flygtet fra for nogle måneder siden, og i håbet om at finde nogle mænd, han kunne

omgås, havde han begivet sig til Simla. Når hans orlov var forbi, ville han vende tilbage til sit sumpede, usunde, med altfor få embedsmænd forsynede distrikt i Bengalen – til den indfødte assistent, den indfødte læge, den indfødte dommer, den dunstfyldte, lumre station, den smudsige by og den utilslørede uforskammethed hos byrådet, der vrøvlede menneskeliv væk. Menneskeliv var der imidlertid nok af. Jordbunden ynglede mennesker, som den avlede frøer i regntiden, og det hul, som en årstids sygelighed frembragte, fyldtes til overflod af den næstes frugtbarhed. Otis var oprigtigt glad ved at kunne slippe sit arbejde en kort stund og smutte bort fra den vrimlende, klynkende, ynkelige myretue, der var afmægtig til at hjælpe sig selv, men stærk i sin evne til at lamslå, modarbejde og ærgre den huløjede mand, der med officiel ironi sagdes at "have befalingen" over den.

"Jeg vidste nok, at der var kvindelige fugleskræmsler i Bengalen. De tager herop undertiden. Men jeg vidste ikke, at der også var mandlige fugleskræmsler."

Og så gik det for første gang op for Otis Yeere, at hans klæder var temmelig forældede. Læseren forstår, at hans venskab med fru Hauksbee havde gjort store fremskridt.

Som denne dame så rigtigt siger, er en mand aldrig så fornøjet, som når han taler om sig selv. Det varede ikke længe, inden fru Hauksbee af Otis Yeeres egne læber erfarede alt, hvad hun ønskede at vide om genstanden for sit eksperiment: Hørte, hvad det var for et slags liv, han havde levet i, hvad hun noget ubestemt kaldte "de skrækkelige koleradistrikter". Hørte også

(men det fik hun først at vide senere), hvad det var for en slags liv, han havde håbet at leve, og hvilke drømme han havde drømt i det herrens år 1877, før virkeligheden havde taget modet fra ham. De skyggefulde rideture rundt om udsigtshøjen var overmåde behagelige til den slags fortrolige tilståelser.

"Endnu ikke," sagde fru Hauksbee til fru Mallowe. "Endnu ikke. Jeg må i det mindste vente, indtil manden er ordentligt klædt. Gud fader bevares, kan du tænke dig, at han ikke aner, hvad det er for en ære at blive taget under behandling af *MIG*!"

Falsk beskedenhed hørte ikke til fru Hauksbees fejl.

"Altid er De sammen med fru Hauksbee!" sagde fru Mallowe med sit sødeste smil til Otis. "Å, I mænd, I mænd! Vore herrer fra Pandjab brummer, fordi De har lagt så fuldstændigt beslag på den nydeligste dame i Simla. En skønne dag ender det med, at de river Dem i stumper og stykker midt i alleen, hr. Yeere."

Og fru Mallowe rullede videre ned ad bakken efter med et blik igennem sin parasols frynse at have overbevist sig om, at hendes ord gjorde deres virkning.

Skuddet ramte. Visselig måtte Otis Yeere være en mand af betydning i dette Simlas forvildende virvar – når han havde lagt fuldstændigt beslag på den nydeligste dame i det. Og herrerne fra Pandjab brummede. Denne tanke berettigede en til at føle sig en smule hed i hovedet af forfængelighed. Han havde aldrig betragtet sit bekendtskab med fru Hauksbee som genstand for almindelig interesse.

Bevidstheden om at være misundt var en behagelig følelse for denne mand, der var vant til at blive overset. Og den øgedes længere henne på dagen, da en frokostgæst i klubben spotsk sagde:

"Ved De hvad, Yeere, af en svagelig grøftegraver at være, slår De nogle svære sving. Er der ikke en eller anden godmodig ven, der har fortalt Dem, at hun er det farligste kvindemenneske i Simla?"

Yeere smålo og forlod stuen. Hvornår, å, hvornår blev hans nye tøj dog færdigt? Han gik ned i alleen for at høre ad, og fru Hauksbee, der netop kom kørende over kirkebakken i sin rickshaw, så bifaldende ned på ham.

"Han begynder at få holdning som en mand og ikke som et stykke møbel – og," hun missede med øjnene for at se bedre i solskinnet, "han *er* en mand, når han fører sig sådan. Å, du velsignede indbildskhed, hvad skulle vi gøre uden dig?"

Med det nye tøj kom et nyt forråd af selvtillid. Otis Yeere opdagede, at han kunne træde ind i et værelse, uden at en let sved brast frem over hele kroppen på ham – at han kunne gå tværs over et værelse, selv for at tale med fru Hauksbee, som om det var meningen med værelser, at man skulle gå tværs over dem. For første gang i ni år var han stolt af sig selv og tilfreds med sit liv, glad ved sine nye klæder og henrykt over fru Hauksbees venskab.

"Indbildskhed er, hvad den stakkels fyr savner," sagde hun i fortrolighed til fru Mallowe. "Jeg tror virkelig, de bruger embedsmændene til at pløje markerne med i Nedrebengalen. Forstår du, jeg må begynde lige fra begyndelsen – ikke sandt? Men du må indrømme, at han har forbedret sig umådeligt, siden jeg tog ham under behandling, ikke sandt, min pige? Giv mig bare en smule tid endnu, så bliver han ikke til at kende igen."

Yeere begyndte virkelig hurtigt at glemme, hvad han havde været. En af hans egne ligemænd fremstillede sagen helt brutalt, da han uden nogen som helst indledning spurgte Yeere:

"Er du blevet medlem af statsrådet fornyligt? Du er ligeså storsnudet som en halv snes stykker af dem tilsammen."

"Det – det gør mig meget ondt. Jeg har ikke ment noget med det," svarede Yeere undskyldende.

"Du er snart ikke til at styre," fortsatte den gamle praktikus bistert. "Rejs hjem, Otis – rejs hjem og lad feberen drive alt det forbandede skaberi ud af dig! Det er mere, end du kan tillade dig, om du så havde en gage på tre tusind om måneden."

Yeere fortalte fru Hauksbee denne hændelse. Han havde vænnet sig til at betragte hende som sin skriftefader.

"Og De bad om forladelse!" sagde hun. "Å, skam Dem! Jeg kan ikke fordrage en mand, som beder om forladelse. De må aldrig bede om forladelse for, hvad Deres ven kaldte "storsnudethed". *Aldrig*! Det er netop en mands sag at være uforskammet og hoven, indtil han møder en, der er stærkere end han. Hør nu efter, De slemme dreng."

Og mens rickshawen rullede langsomt rundt om Jakkobjerget, prædikede fru Hauksbee i jævne og ligefremme ord indbildskhedens store evangelium for Otis Yeere og illustrerede det med levende billeder, som de mødte på deres søndagseftermiddagstur.

"Vorherre bevares!" endte hun med et personligt argument, "næste gang beder De vel om forladelse, fordi De er min *attaché*!"

"Aldrig!" svarede Otis Yeere. "Det er en ganske anden sag. Det vil jeg altid være –"

"Hvad nu?" tænkte fru Hauksbee.

"Stolt af," sagde Otis.

"Han er sikker nok foreløbig," sagde hun til sig selv.

"Men jeg er bange for, at jeg er blevet indbildsk. Ligesom Jeschurun, husker De nok. Da han blev fed, slog han bagud. Det kommer formodentlig af, at man ingen plagerier har her, og så af bjergluften."

"Bjergluften!" sagde fru Hauksbee ved sig selv.

"Hvis jeg ikke havde opdaget ham, var han krøbet i skjul i klubben til den sidste dag af sin orlov."

Og højt tilføjede hun:

"Hvorfor skulle De ikke være indbildsk? De har jo den bedst mulige ret til det."

"Jeg! Hvordan det?"

"Å, på hundreder af måder. Jeg har virkelig ikke lyst til at spilde denne yndige eftermiddag med at forklare Dem det, men jeg ved, at De har. Hvad var det for en bunke manuskript, De viste mig forleden, om sproget hos urindbyggerne – hvad var det, de hed?"

"Gullalerne. Å, det var noget juks. Nu har jeg alt for meget arbejde at besørge til, at jeg kan give mig af med gullaler. De skulle se mit distrikt. Tag derned en gang sammen med Deres mand, så skal jeg vise Dem rundt. De kan tro, det er en yndig egn i regntiden! En eneste vandflade, som der bare stikker jernbanedæmninger og slanger op af, og om sommeren grønne fluer og grønt mudder. Folkene ville dø af frygt, hvis man truede dem med en hundepisk. Men de ved, at det har man ikke lov til at gøre, og derfor sammensværger de sig om at gøre livet til en byrde for en. Mit distrikt regeres af en mand i Darjeeling,

som retter sig efter en indfødt sagførers løgnagtige indberetninger. Å, det er et rent himmerige!"

Otis Yeere lo bittert.

"Der er ikke den mindste nødvendighed for, at De skulle blive der. Hvorfor gør De det da?"

"Fordi jeg må. Hvordan skal jeg slippe væk fra det?"

"Hvordan? På halvandet hundrede måder! Hvis her ikke var så mange folk på vejen, kunne jeg have den største lyst til at give Dem en ørefigen. Forlang, kære ven, *forlang*! Se der! Der kommer unge Hexarly, som kun har været seks år i tjenesten og ikke er mere end halvt så begavet som de. Han forlangte, hvad han ville have, og han fik det. Se dernede ved klosteret! Der ser De McArthurson, som har opnået sin nuværende stilling ved at forlange – og slet og ret med rene ord forlange – efter at han først havde puffet sig frem af de meniges rækker. I Deres etat er den ene akkurat lige så god som den anden – tro De mig. Jeg har set Simla i flere sæsoner, end jeg holder af at tænke på. Tror De måske, at folk bliver valgt til embeder på grund af deres særlige dygtighed *på forhånd*? I har alle bestået en svær eksamen – eller hvad det er, det kaldes – i begyndelsen, og når undtages de få stykker, som helt er gået i hundene, er I alle i stand til at arbejde strengt. Resten sker ved at forlange, kald det frækhed, kald det uforskammethed, kald det hvad De vil, men forlang! Mændene drager altid den slutning – jo, jeg ved godt, hvad mændene siger – at der *må* være noget dygtigt ved en mand, når bare hans fordringer er dristige. En svag natur siger ikke: "Giv mig det og det." Han klynker: "Hvorfor har jeg ikke fået det og det?" Hvis De var officer, ville jeg sige: Lær at jonglere med tallerkener eller spille tamburin med tænerne. Nu siger jeg:

Forlang! De hører til en etat, hvis medlemmer burde være i stand til at kommandere kanalflåden eller lægge bandage på et brækket ben med tyve minutters varsel, og *alligevel* tøver De med at forlange at komme bort fra et muddergrønt distrikt, hvor De selv *indrømmer*, at De ikke er herre. Opgiv alle de bengalske embedsstillinger. Selv Darjeeling er et lille afsides hul. Jeg har været der en gang, og huslejen var det rene optrækkeri. Se til at gøre Dem gældende. Få regeringen til at tage sig af Dem. Prøv på at blive sendt til grænsen, hvor der er store udsigter for *enhver* mand, hvis der er noget ved ham. Gå et eller andet sted hen! *Udret* et eller andet! De har dobbelt så megen forstand og tre gange så megen personlighed som mandfolkene her i byen – og" – fru Hauksbee standsede for at få vejret og fortsatte så – "og *hvordan* De så ser på sagen, så *bør* De – *De*, som kunne nå så vidt!"

"Ja, jeg ved ikke," sagde Yeere, temmelig forbløffet over den uventede veltalenhed. "Jeg har ikke så god en mening om mig selv."

Det var ikke strengt platonisk, men det var politisk. Fru Hauksbee lagde sin hånd let på den ubehandskede lab, der hvilede på rickshawens tilbageslåede kaleche, så manden lige ind i ansigtet og sagde i en kærlig, næsten for kærlig tone:

"Har De ikke tillid til Dem selv, så tror *jeg* på Dem. Er det tilstrækkeligt, min ven?"

"Det er tilstrækkeligt," svarede Otis meget højtideligt.

Han var tavs en lang tid og drømte igen de drømme, som han havde drømt for otte år siden, men gennem dem alle lyste, som kornmod gennem en gylden sky, glansen fra fru Hauksbees violblå øjne.

Sælsomme og ubegribelige er Simlalivets labyrinter – det eneste liv i dette øde land, som er værd at leve. Lidt efter lidt rygtedes det blandt mænd og kvinder, i pauserne mellem baller, dilettantkomedier og sportsfester, at Otis Yeere, manden med det nytændte lys af selvtillid i sine øjne, havde "udmærket sig" i de udørkener, hvor han kom fra. Han havde bragt et vildfarende byråd til fornuft, bevilget midler på eget ansvar og reddet hundrede af liv. Han kendte mere til gullalerne end noget andet levende menneske. Han havde et uhyre kendskab til de indfødte stammer og var, til trods for sin ungdom, den største autoritet med hensyn til de oprindelige gullaler. Ingen vidste rigtigt, hvem eller hvad gullalerne var, før Vandsækken, der havde gjort visit hos fru Hauksbee og gjort sig til af, at han kunne få folks kundskaber lokket ud af dem, forklarede, at det var en stamme vilde bjergboere et steds i nærheden af Sikkim, hvis venskab selve det store indiske kejserrige kunne finde det umagen værdt at sikre sig. Nu ved vi jo, at Otis Yeere havde vist fru Hauksbee sine seks år gamle optegnelser om disse meget omtalte gullaler. Han havde også fortalt hende, hvordan han en gang – syg og medtaget af den feber, som deres forsømmelighed havde fremkaldt, standset i sit arbejde ved tabet af sin yndlingsskriver, og rasende gal i hovedet over dødeligheden i hans distrikt – havde bandet hele det "intelligente lokale kommunalråd" og kaldt dem en bande bastarder. Hvilket udslag af "brutal og tyrannisk undertrykkelse" havde skaffet ham en officiel røffel fra den bengalske provinsregering. Men det forlød der intet om i historien, sådan som den blev fremstillet til brug i Simla. Af denne grund er vi nødt til at drage den slutning, at fru Hauksbee redigerede hans erindringer, før hun udsåede

dem i åbne øren, der, som hun vel vidste, var rede til at overdrive både godt og ondt. Og Otis Yeere førte sig, som det sømmede sig for en, der er helten i mange historier.

"*Mig* plejer De at kunne tale til, når De da ikke falder i staver. Tal nu, og tal så vittigt og klogt, som De kan," sagde fru Hauksbee.

Otis behøvede ikke at anspores. Læg mærke til en mand, der støttes af en verdensdames eller en endnu bedre kvindes råd. Så længe han holder sit hoved klart, kan han hamle op med begge køn – hvad der er et gode, som forsynet aldrig har tiltænkt ham, for det skabte manden den ene dag og kvinden den næste til tegn på, at ingen af dem skulle kende mere end ganske lidt til den andens liv. En sådan mand driver det vidt, eller hvis rådene ophører, ramler han pludselig sammen, mens verden forgæves spørger om grunden.

Ledet af fru Hauksbee, som atter havde hele fru Mallowes visdom til sin rådighed, stolt af sig selv, og til syvende og sidst troende på sig selv, fordi han blev troet på, stod Otis Yeere rede til at modtage, hvad skæbnen ville bringe ham, og sikker på, at det ville blive noget godt. Han ville slå et slag for sig selv, og det var hans mening, at denne anden kamp skulle føre til et bedre udfald end den forvirrede ynglings første, hjælpeløse opgiven ævred.

Hvad der kunne være sket, er det umuligt at sige. Hvad der hændte, var en beklagelig begivenhed, der havde sit direkte udspring i en erklæring af fru Hauksbee om, at hun ville tilbringe næste sæson i Darjeeling.

"Er det sikkert?" sagde Otis Yeere.

"Absolut. Vi har netop skrevet om et hus."

Otis Yeere "stod bomstille", som fru Hauksbee udtrykte sig, da hun drøftede hans tilbagefald med fru Mallowe.

"Han opførte sig," sagde hun vredt, "akkurat ligesom kaptajn Kerringtons pony ved sidste sportsfest – bare med den forskel, at Otis er et æsel. Satte forbenene i jorden og ville ikke gå et skridt længere. Polly, fyren bliver en skuffelse for mig. Hvad skal jeg gøre?"

Som reglen finder fru Mallowe det ikke passende at stirre, men ved denne lejlighed spilede hun øjnene op, så højt hun kunne.

"Hidtil har du klaret dig behændigt," sagde hun. "Tal med ham og spørg ham, hvad meningen er."

"Ja, det vil jeg – på ballet i aften."

"N-nej, ikke på et bal,"sagde fru Mallowe forsigtigt. "Mænd er aldrig rigtigt dem selv på et bal. Vent hellere til i morgen tidlig."

"Å snak! hvis han gør sig balstyrig på den vanvittige maner, er der ikke en dag at spilde. Tager du med? Ikke? Så bliv siddende oppe og vent på mig, så er du sød. Jeg bliver under ingen omstændigheder længere end til souperen."

Fru Mallowe sad og ventede hele aftenen, stirrede længe og alvorligt ind i ilden og smilede af og til ved sig selv.

"Å! Å! Å! Manden er gal! Rav-ruskende-splittergal! Gid jeg aldrig havde set ham for mine øjne!"

Fru Hauksbee kom styrtende ind i fru Mallowes hus ved midnatstid, næsten grædefærdig.

"Hvad i alverden er der hændt?" spurgte fru Mallowe, men hendes øjne viste, at hun havde gættet svaret.

"Hændt! Alt muligt er hændt! Han var der. Jeg gik hen til ham og sagde: 'Hvad skal nu dette her vrøvl betyde?' Du må ikke le, min pige, jeg kan ikke tåle det. Men du forstår nok, hvad jeg mener, at jeg sagde. Så var der netop en kvadrille, og jeg sad over med ham og forlangte en forklaring, og *han* sagde – å! jeg kan ikke finde mig i den slags idioter! Du husker nok, at jeg talte om at tage til Darjeeling til næste år? Mig er det lige meget, *hvor* jeg tager hen. Jeg havde gerne valgt en anden station og ladet huslejen i stikken, når bare jeg kunne have undgået dette. Han sagde kort og godt, at han agtede ikke mere at forsøge på at arbejde sig fremad, fordi – fordi så ville han blive forflyttet til en provins langt fra Darjeeling, og hans nuværende distrikt, hvor han har disse mennesker, hvad de nu hedder, er ikke en dagsrejse fra –"

"Aha!" sagde fru Mallowe i en tone som en, der har haft held til at finde et uforståeligt ord i et stort leksikon.

"Har du nogensinde hørt mage til vanvid – til dumhed? Og bolden lå for hans fødder, han behøvede kun at sparke til den. Jeg kunne have gjort ham til, *hvad det skulle være!* Hvad det skulle være i hele den vide verden! Han kunne være steget til de højeste poster. Jeg ville have hjulpet ham. Han var mit værk, ikke sandt Polly? Har jeg ikke *skabt* den mand? Skylder han ikke mig alting? Og så, netop som alting er så nydeligt ordnet, lønner han mig med denne galskab, der ødelagde det hele!"

"Det er meget få mænd, der forstår din hengivenhed til bunds."

"Å, Polly, du *må* ikke gøre nar ad mig! Fra denne time opgiver jeg mændene. Jeg kunne have slået ham ihjel på stedet. Hvad *ret*

havde denne mand – dette *dyr*, som jeg har hjulpet op fra hans sumpede rismarker – til at gøre mig kærlighedserklæringer?"

"Nå, så det gjorde han?"

"Ja, det gjorde han. Jeg kan ikke huske det halve af, hvad han sagde, så vred var jeg. Å, men så hændte der noget så latterligt! Jeg kan ikke lade være at le ad det nu, skønt den gang var jeg nær ved at græde af raseri. Han tog på veje, og jeg skældte ud – jeg er bange for, vi må have gjort et frygteligt spektakel i vor *kala juggah*. Beskyt mit rygte, min pige, hvis historien er ude over hele Simla i morgen – og så midt under denne galskab stak han hovedet frem – jeg tror *fuldt og fast*, at manden er fra forstanden – og kyssede mig."

"Hans moral er udadlelig," kurrede fru Mallowe.

"Det var den også – det er den også! Det var det tåbeligste kys i verden. Jeg tror ikke, at han nogensinde før i sit liv har kysset en kvinde. Jeg kastede hovedet tilbage, og det blev et slags glidende, prikkende berøring, lige på spidsen af hagen – her."

Fru Hauksbee bankede på sin mandhaftige lille hage med sin vifte.

"Og så blev jeg naturligvis *rasende* vred og fortalte ham, at han ikke var nogen gentleman og at det gjorde mig ondt, at jeg nogensinde havde truffet ham, og så videre. Han var så let at sønderknuse, at jeg ikke kunne gøre mig *meget* vred. Og så tog jeg lige hjem til dig."

"Hændte dette før eller efter souperen?"

"Ih! Før – længe før. Er det ikke til at ærgre sig sort over?"

"Lad mig tænke over det. Jeg vil tilbageholde min dom til i morgen. Sådan noget skal man sove på."

Men næste morgen kom en tjener med en dejlig buket annandaleroser til fru Hauksbee til brug på ballet i vicekonsulens palæ den aften.

"Han lader ikke til at være meget angergiven," sagde fru Mallowe. "Hvad er det for en *billet-doux* der i midten?"

Fru Hauksbee åbnede det elegant sammenlagte brev – også en kunst, som hun havde lært Otis – læste det og stønnede tragisk.

"De sidste vragstumper af skrøbelige åndsevner! Vers! Tror du, de er af ham selv? Å, at jeg nogensinde kunne bygge mine forhåbninger på sådan en sentimental idiot!"

"Nej. Det er et citat af fru Browning, og i betragtning af sagens omstændigheder, som Jack siger, ualmindelig velvalgt. Hør en gang:

> Et hjerte, mit barn, har du trådt under fod
> – og dermed har sangen en ende;
> en kvinde som dig, så skøn og så god,
> må sligt undertiden vel hænde.
>
> Et tilfælde var det: du så dig ej for –
> ondskab er ikke din glæde.
> Hvi skulle der ligge et hjerte, hvor
> din kvindefod måtte træde?"

"Det har jeg ikke – det har jeg ikke – det har jeg ikke!" sagde fru Hauksbee vredt, og hendes øjne fyldtes med tårer. "Der var ikke spor af ondskab i det. Å, det er dog virkelig for ærgerligt!"

"Du misforstår komplimenten," sagde fru Mallowe. "Han frikender dig aldeles, og – hm – efter dette at dømme skulle jeg næsten tro, at han er forduftet. Min erfaring med hensyn til

mænd siger mig, at når de begynder at citere vers, vil de til at forsvinde. Ligesom svanerne, der synger, før de dør."

"Polly, du behandler mine sorger på en højst ufølsom måde."

"Gør jeg det? Er det så frygteligt? Har han såret din forfængelighed, så skulle jeg tro, at du har gjort en del fortræd på hans hjerte."

"Ja, det kan man aldrig vide med et mandfolk!" svarede fru Hauksbee.

På afgrundens rand

Der var en gang en mand og en kone og en tredje person.

Alle tre var de tåber, men konen var den største tåbe. Manden burde have passet på sin kone, som burde have undgået den tredje person, som på sin side burde have taget sig en kone selv, efter tydeligt og åbenlyst kurmageri, som ingen på nogen måde kan have noget at indvende imod, på rideture rundt om Jakkobjerget eller Observatoriumbakken. Når du ser en ung mand på en skummende pony og med hatten bag i nakken suse ned ad bakke med en fart af fire danske mil i timen for at møde en ung pige, som bliver passende forbavset ved at træffe ham, synes du ganske naturligt godt om den unge mand og ønsker ham en ansættelse ved staben, og når tidens fylde kommer, forærer du dem sukkertænger eller damesadler, alt efter hvad dine indtægter og din rundhåndethed tillader dig.

Den tredje person susede også ned ad bakke til hest, men det var for at møde mandens kone, og når han susede op ad bakke, var det i samme hensigt. Manden var nede i lavlandet for at tjene penge til sin kone, der brugte dem til kjoler og armbånd til fire hundrede rupier og den slags billige luksusgenstande. Han arbejdede meget strengt og sendte hende et brev eller et brevkort hver dag. Hun skrev også til ham hver dag og fortalte ham, at hun længtes efter, at han skulle komme til Simla. Den tredje person plejede at bøje sig over hendes skulder og le, mens hun skrev de breve. Og så plejede de to at ride sammen til posthuset.

Nu er Simla et mærkeligt sted, og dets sæder og skikke er ejendommelige. Heller ikke er nogen mand, som ikke har tilbragt mindst ti sæsoner der i byen, skikket til at fælde dom efter indicier, som er det mest upålidelige bevismateriale, retten kender. Af disse grunde, og af andre, som jeg ikke behøver at fremføre, nægter jeg at indlade mig på en ligefrem erklæring om, hvorvidt der var noget uopretteligt galt i forholdet mellem mandens kone og den tredje person. Hvis der var – og det må læseren selv danne sig en mening om – var det mandens kones skyld. Hun var killingeagtig i sit væsen og havde i reglen et udtryk af blød og dunet uskyld. Men hun var uhyggeligt kundskabsrig og kyndig i slemme ting, og af og til, når masken faldt, så mændene dette, gøs og – trak sig næsten tilbage. Mændene er undertiden kræsne, men de mindst kræsne mænd er altid de fordringsfuldeste.

Simla er uberegneligt i sin måde at bedømme venskaber på. Visse forbindelser, som har bundfældet og udkrystalliseret sig i løbet af en halv snes sæsoner, opnår næsten det ægteskabelige bånds hellighed og agtes som sådant. Derimod er der andre forbindelser, som er lige så gamle og, efter alt, hvad man kan se, lige så agtværdige, men som aldrig lader til at vinde nogen anerkendt officiel position, mens et tilfældigt opstået bekendtskab, som ikke er to måneder gammelt, får den plads, som med rette tilhørte det ældre. Den slags sager styres ikke af nogen lov, som kan bringes på tryk.

Somme mennesker har den evne at være sikre på uendelig overbærenhed, og andre har den ikke. Mandens kone havde den ikke. Hvis hun for eksempel bare kiggede over et havegærde, beskyldte andre kvinder hende for at ville stjæle deres mænd. I

en rørende tone beklagede hun sig over, at hun ikke fik lov til at vælge sine egne venner. Når hun førte sin store, hvide muffe op til læberne og så på en over den og under sine øjenbryn, mens hun sagde dette, fik man en følelse af, at hun var blevet skændigt miskendt, og at alle de andre kvinders instinktmæssige anelser var rent forkerte, hvad der var tåbeligt. Hun fik ikke lov til at beholde den tredje person i fred, og så sælsomt indrettet var hun, at hun ikke ville have glædet sig over freden, hvis hun havde fået lov til det. Hun foretrak et vist skin af rænkespil til at dække over selv sine mest dagligdags handlinger.

Efter to måneders rideture, først omkring Jakkobjerget, så til Elysium, så til Sommerbakken, så til Observatoriumbakken, så forbi Jutogh og til sidst op og ned ad kørevejen så langt som til Tara Devi-kløften i skumringen, sagde hun til den tredje person:

"Frank, folk siger, at vi er for meget sammen, og folk er så ækle."

Den tredje person pillede ved sit overskæg og svarede, at ækle folk ikke var værd, at pæne folk tog notits af dem.

"Men de har gjort mere end snakke – de har skrevet – skrevet til min mand – det er jeg vis på," sagde mandens kone, og hun trak et brev fra sin mand op af sin sadeltaske og rakte det til den tredje person.

Det var et ærligt brev, skrevet af en ærlig mand, som for øjeblikket sad i silkeskjorte og bomuldsbukser og var i færd med at blive langsomt stegt nede i lavlandet, hvor han levede af to hundrede rupier om måneden (for han lod sin kone få otte hundrede og halvtreds). Der stod i det, at hun måske ikke havde

tænkt over, hvor uklogt det var, at hun tillod, at hendes navn så hyppigt blev sat i forbindelse med den tredje persons. At hun var alt for stort et barn til at forstå det farlige ved den slags ting. At han, hendes ægtefælle, var det menneske i verden, det mindst kunne falde ind at lægge skinsyge hindringer i vejen for hendes små fornøjelser og interesser, men at det ville være det bedste, om hun afbrød bekendtskabet med den tredje person i al stilhed og for sin mands skyld. Brevet var mildnet med mange kønne, små kælenavne, og den tredje person morede sig betydeligt over det. Han og hun lo over det, så at man i halvhundrede alens afstand kunne se deres skuldre ryste, mens hestene sjokkede af sted side om side.

Deres samtale er ikke værd at gentage. Resultatet af den blev, at den næste dag så ingen mandens kone og den tredje person sammen. De var begge redet ned til kirkegården, hvor Simlas indbyggere i reglen kun kommer, når de har ærinde der.

En begravelse i Simla, hvor præsten er til hest, følget er til hest og kisten knirker, mens den svajer mellem bærerne, er noget af det mest nedtrykkende her på jorden, navnlig når processionen passerer gennem den klamme, fugtige kløft nedenfor Rockcliffe-hotellet, hvor solen er lukket ude og alle bjergbækkene klynker og græder i kor, mens de strømmer ned gennem dalene.

Det hænder sig af og til, at folk hygger om gravene, men vi her i Indien skifter og forflyttes så tit, at når to år er gået, har de døde ingen venner længere – kun bekendte, der har alt for travlt med at more sig oppe på bakken til, at de skulle tage sig af gamle kammerater. Den tanke at bruge en kirkegård til stævnemøde er afgjort kvindelig. En mand ville ganske ligefrem

have sagt: "Lad folk snakke. Vi vil ride ned ad alleen." En kvinde er anderledes skabt, navnlig når hun er sådan en kvinde som mandens kone. Hun og den tredje person nød hinandens selskab mellem gravstenene over mænd og kvinder, som de havde kendt og danset med i fordums tider.

De plejede at tage et stort hestedækken og sætte sig i græsset lidt til venstre for kirkegårdens nederste ende, hvor der er en fordybning i terrænet, og hvor de gamle grave hører op og de nye endnu ikke er anlagt. Enhver ordentligt bestyret kirkegård i Indien holder altid en halv snes grave parate for uforudsete hændelser og tilfældigt brug. I bjergene er de i regelen af barnestørrelse, fordi børn, der kommer svækkede og syge op fra lavlandet, ofte bukker under for virkningerne af regntiden i bjergene eller får lungebetændelse, fordi deres piger bærer dem gennem fugtige fyrreskove efter solnedgang. I garnisonsbyer er der naturligvis mere brug for grave af en voksen mands størrelse, og disse foranstaltninger veksler alt efter klimaet og befolkningen.

En dag, da mandens kone og den tredje person netop var kommet til kirkegården, så de nogle kulier begynde at grave. De havde afstukket en grav til en voksen, og den tredje person spurgte dem, om en sahib var blevet syg. De svarede, at det vidste de ikke; men de havde fået befaling til at grave en grav til en sahib.

"Klem på," sagde den tredje person, "og lad os se, hvordan I bærer jer ad."

Kulierne klemte på og mandens kone og den tredje person så til og passiarede et par timers tid, mens graven blev dybere. Så

hændte det, at en kuli, som fyldte jorden i kurve, efterhånden som den blev skovlet op, hoppede over graven.

"Det var sært," sagde den tredje person. "Hvor er min overfrakke?"

"Hvad er sært?" spurgte mandens kone.

"Det løb mig koldt ned ad ryggen – ligesom om en mand gik over min grav."

"Hvorfor vil du da se på det?" sagde mandens kone. "Kom, lad os gå."

Den tredje person blev stående ved enden af graven og stirrede en tidlang ned i den uden at svare. Så lod han en lille sten falde derned og sagde: "Det er ækelt – og koldt. Nederdrægtigt koldt. Jeg tror ikke, jeg vil komme mere herud på kirkegården. Jeg synes ikke, det er muntert at se en grav blive gravet."

De to taltes ved og blev enige om, at kirkegården virkede nedtrykkende. De aftalte også en ridetur næste dag med kirkegården som udgangspunkt gennem Mashobra-tunnelen op til Fagoo og tilbage, for alverden skulle til et haveselskab hos vicekongen og alle mennesker i Mashobra skulle med.

Da de red op ad kirkegårdsvejen, ville den tredje persons hest stikke i rend op ad bakken, fordi den var ked af at stå stille så længe, og derved lykkedes det den at forstrække en sene i ryggen.

"Så kommer jeg til at tage hoppen i morgen," sagde den tredje person, "og den finder sig ikke i noget sværere end en trense."

De aftalte at træffes på kirkegården så sent på dagen, at alle mennesker fra Mashobra måtte være taget til Simla. Den nat regnede det stærkt, og da den tredje person næste dag kom til

mødestedet, så han, at der stod en fod vand i den nye grav, for jordbunden var sejt og surt ler.

"Fy for fanden, hvor det ser ud!" sagde den tredje person, "at tænke sig at blive skruet sammen mellem fire brædder og smidt ned i den brønd!"

Så red de af sted ad Fagoo til, mens hoppen legede med trensen og trippede hen ad vejen, som om den havde silkesko på, og solen skinnede ganske mageløst. Vejen nedenfor Mashobra til Fagoo bærer officielt navnet Himalaya-Tibet-landevejen, men til trods for sit navn er den på de fleste steder ikke stort mere end tre alen bred, og afstanden til dalen nedenunder er sådan noget som mellem et og to tusind fod.

"Nu rider vi til Tibet," sagde mandens kone lystigt, da hestene nærmede sig Fagoo. Hun red på den side af vejen, der vender ind mod klippen.

"Ind i Tibet" svarede den tredje person, "langt, langt væk fra folk, der gør ækle bemærkninger, og ægtemænd, der skriver dumme breve. Med dig – til verdens ende!"

En kuli kom bærende på en bjælke omkring et hjørne, og hoppen trådte til side for at gøre plads for ham – med forbenene indad og bagbenene udad, som en fornuftig hoppe bør.

"Til verdens ende," sagde mandens kone og tilkastede over sin skulder den tredje person blikke, der sagde mere end ord.

Han smilede, men mens hun så på ham, var det, som om smilet stivfrøs på hans ansigt og forvandledes til et ængsteligt grin – den slags grin, som mænd sætter op, når de ikke føler sig rigtigt vel til mode i sadlen. Hoppens bagben lod til at synke nedad, og dens næsebor spiledes op, mens den forsøgte at

komme til forståelse af, hvad det var, der skete. Den foregående nats regn havde skørnet ydersiden af Himalaya-Tibetvejen, og nu skred den ud under hoppen.

"Hvad er det, du gør?" sagde mandens kone. Den tredje person gav intet svar. Han grinede ængsteligt og jog sporerne i hoppen, der trampede med forbenene på vejen, og så begyndte kampen. Mandens kone skreg: "Å, Frank, spring af!"

Men den tredje person sad som vokset fast i sadlen – hans ansigt var blåt og hvidt – og han så mandens kone ind i øjnene. Så greb mandens kone efter hoppens hoved, men fik fat i mulen i stedet for i tøjlen. Dyret slog op med hovedet og styrtede baglæns med et skrig. Den tredje person sad på dens ryg, og det ængstelige grin var stadig stivnet på hans ansigt.

Mandens kone hørte den raslende lyd af småsten og løs jord, der skred ud fra vejen, og det rutsjende brag af manden og hesten, der styrtede ned. Så blev alting stille, og hun råbte til Frank, at han skulle lade sin hoppe ligge og komme op. Men Frank svarede ikke. Han lå under hoppen, ni hundrede fod nede, og ødelagde en majsmark.

Da de glade gæster vendte hjemad i aftenens tåger fra vicekongens palæ, mødte de en kvinde, der for øjeblikket var vanvittig, på en hest, der for øjeblikket var gal, og hun susede rundt om hjørnerne med opspilede øjne og mund og et hoved som et medusahoved. En mand standsede hende med fare for sit liv, løftede hende ned af sadlen, mens hun sank sammen til en slap klump, satte hende på vejkanten og bad hende om en forklaring. Den tog tyve minutter, og så blev hun sendt hjem i en dames rickshaw, stadig med åben mund og med hænderne pillende ved sine ridehandsker.

Hun måtte holde sengen de næste tre dage, som var regnfulde. Derfor kom hun ikke med til den tredje persons begravelse og så ham blive sænket ned i atten tommer vand i stedet for de tolv, som han først havde haft så meget imod.

En komedie ved landevejen

Skæbnen og Indiens regering har forvandlet stationen Kashima til et fængsel, og fordi der ingen hjælp gives for de stakkels sjæle, som for øjeblikket martres der, skriver jeg denne fortælling, idet jeg beder til, at Indiens regering må lade sig bevæge til at splitte Kashimas europæiske befolkning for alle fire vinde.

Kashima er på alle sider omgivet af Dosehri-bjergenes klippetindede rundkreds. Om foråret er den et hav af roser. Om sommeren visner roserne, og de hede vinde blæser fra bjergene. Om efteråret skyller de hvide tåger hen over stationen som vand, og om vinteren afsvider frosten alle unge, spæde spirer helt ned til jorden. Der er kun én udsigt i Kashima – en strækning aldeles flad græsmark og pløjeland, der løber op imod Dosehri-bjergenes gråblå kratskov.

Der er ingen andre fornøjelser end sneppe- og tigerjagt, men tigrene er for længst forjaget fra deres lejer i klippehulerne og snepperne kommer kun en gang om året. Narkarra er den nærmeste station ved Kashima – afstanden er hundrede og tre og fyrre engelske mil ad landevejen. Men Kashima tager aldrig til Narkarra, hvor der lever mindst tolv englændere. Den bliver indenfor Dosehri-bjergenes rundkreds.

Hele Kashima frikender fru Vansuythen for nogen som helst hensigt til at gøre fortræd, men hele Kashima ved, at hun, og hun alene, har voldt deres lidelser.

Ingeniør Boulte, fru Boulte og kaptajn Kurrell ved det. De udgør Kashimas engelske befolkning, når vi undtager major Vansuythen, som ikke er af nogen som helst betydning, og fru Vansuythen, som er den betydningsfuldeste af dem alle.

Læseren må erindre, skønt han ikke vil kunne forstå det, at alle love taber i kraft i et lille og afsides liggende samfund, hvor der ingen offentlig mening er. Når et menneske er ganske alene på en station, er han til en vis grad udsat for at komme på gale veje. Denne risiko mangfoldiggøres for hvert medlem, befolkningen vokser med, op til tolv – tallet på medlemmerne af en jury. Derefter opstår der frygt og som følge deraf selvbeherskelse, og menneskenes handlinger bliver mindre grotesk krampagtige.

Der var den dybeste fred i Kashima, indtil fru Vansuythen kom dertil. Hun var en bedårende kvinde, det sagde alle mennesker allevegne, og hun bedårede alverden. Men til trods for det – eller måske netop af denne grund, siden skæbnen jo er så bagvendt – brød hun sig kun om en eneste mand, og det var major Vansuythen. Havde hun været grim eller dum, ville Kashima have kunnet forstå dette. Men hun var en smuk kvinde, med meget stille grå øjne, af farve som en indsø lige før solens stråler falder på dens flade. Ingen mand, der havde set de øjne, kunne senere forklare, hvordan hun egentlig så ud. Øjnene blændede ham. Hendes eget køn sagde, at hun "ikke var så ilde, men ødelagde det ved at spille så alvorlig". Og alligevel var hendes alvor naturlig. Hun havde ikke for vane at smile. Hun vandrede blot gennem livet og så på dem, der gik forbi, og det syntes kvinderne ikke om, mens mændene faldt ned og tilbad hende.

Hun ved, hvad ondt hun har bragt over Kashima, og er dybt bedrøvet over det, men major Vansuythen kan ikke forstå, hvorfor fru Boulte ikke kigger indenfor til eftermiddagste i det mindste tre gange om ugen.

"Når der kun er to kvindfolk på en station, bør de virkelig ses en hel del," siger major Vansuythen.

Længe, længe før fru Vansuythen kom fra de fjerne egne, hvor man har omgangsvenner og fornøjelser, havde Kurrell opdaget, at for ham var fru Boulte den eneste kvinde i verden – og man tør ikke bebrejde ham det. Kashima var lige så langt borte fra verden som himmerig eller det modsatte sted, og Dosehri-bjergene bevarede deres hemmelighed godt. Boulte spillede ingen rolle i den sag. Han lå i lejr fjorten dage ad gangen. Han var en barsk, tung natur, og hverken fru Boulte eller Kurrell havde medlidenhed med ham. De havde hele Kashima og hinanden ganske og aldeles for sig selv, og Kashima var et paradis i de dage. Når Boulte kom hjem fra sine strejftog, gav han Kurrell et dask på skulderen og kaldte ham "gamle kammerat", og så spiste de alle tre til middag sammen. Den gang var der lykke i Kashima, og Guds dom syntes at være næsten lige så langt borte som Narkarra eller jernbanen, der førte ned til kysten. Men så sendte regeringen major Vansuythen til Kashima, og med ham fulgte hans hustru.

Etiketten i Kashima er omtrent den samme som på en øde ø. Når en fremmed skylles i land der, går alle mand ned til stranden for at byde ham velkommen. Kashima forsamlede sig på murstensterrassen tæt ved Narkarravej en og bød Vansuythens på te. Denne ceremoni blev betragtet som ensgyldig med en formel visit, gav dem borgerret på stationen

og gjorde dem delagtige i alle dens rettigheder og privilegier. Da Vansuythens var kommet i orden, gav de et lille selskab for hele Kashima, og det gav Kashima lov til at gå og komme i deres hus, alt sammen efter stationens sæd og skik fra umindelige tider.

Så kom regntiden, i hvilken ingen kunne ligge i lejr, og Narkarra-vejen blev skyllet bort af Kasunfloden, og på Kashimas skålformede græsmarker vadede kvæget rundt i vand til knæene. Skyerne dalede ned fra Dosehri-bjergene og dækkede alt.

Ved slutningen af regntiden forandrede Boultes væsen imod hans kone sig og blev påfaldende kærligt. De havde været gift i tolv år, og forandringen forbløffede fru Boulte, der hadede sin mand, som den kvinde hader, der ikke har mødt andet end venlighed fra sin ægtefælles side og til trods for denne venlighed har begået en stor uret imod ham. Desuden havde hun sine egne bekymringer at kæmpe med – sin vagt at holde over sin ejendom, Kurrell. I to måneder havde regnen skjult Dosehri-bjergene og mange andre ting desuden, men da skyerne lettede, skimtede fru Boulte, at hendes elskede, hendes Ted – for i gamle dage kaldte hun ham Ted, når Boulte var udenfor hørevidde – var i færd med at smøge troskabens bånd af sig.

"Det fruentimmer til Vansuythen har taget ham," sagde fru Boulte til sig selv, og når Boulte var borte, græd hun over denne tro, uden at bryde sig om Teds overdrevent glødende kærtegn. Sorg i Kashima er lige så kraftig som kærlighed, for der er intet til at svække den undtagen tidens gang. Fru Boulte havde aldrig mælet en stavelse til Kurrell om sin mistanke, fordi hun ikke var

sikker i sin sag, og hendes natur gjorde, at hun måtte føle sig meget sikker, før hun foretog sig noget i nogen retning. Det er grunden til, at hun opførte sig, som hun gjorde.

Boulte kom ind i huset en aften, lænede sig til dagligstuens dørkarm og tyggede på sit overskæg. Fru Boulte var i færd med at sætte nogle blomster i en vase. Selv i Kashima giver man sig dog et skin af civilisation.

"Lille kone," sagde Boulte stilfærdigt, "holder du af mig?"

"Umådeligt," svarede hun og lo. "Hvor kan du spørge?"

"Jamen det er mit alvor," sagde Boulte. "Holder du virkelig af mig?"

Fru Boulte slap blomsterne og vendte sig hurtigt om. "Forlanger du et ærligt svar?"

"Ja-a, derfor var det jo, jeg spurgte."

Fru Boulte talte med sagte, jævn stemme i fem minutter, meget tydeligt, for at hendes mening ikke skulle kunne misforstås. Da Samson væltede søjlerne i Gaza, gjorde han en ringe ting, og en, som ikke kan sammenlignes med, at en kvinde med vilje får sit hjem til at styrte sammen over hendes eget hoved. Der var ingen klog veninde, som kunne råde fru Boulte, den yderst forsigtige hustru, til at holde sig tilbage. Hun stødte dolken i Boultes hjerte, fordi hendes eget var sygt af mistanke til Kurrell og udmattet af den langvarige spænding, mens hun sad alene og spejdede gennem regnen. Hun havde ingen plan eller formål med at tale. Ordene kom af sig selv, og Boulte hørte til, mens han lænede sig til dørkarmen med hænderne i lommerne. Da det hele var forbi, og fru Boulte begyndte at trække vejret gennem næsen, før hun brast i gråd, lo han og stirrede lige ud for sig mod Dosehri-bjergene.

"Er det det hele?" sagde han; "ja tak, det var bare det, jeg ville vide."

"Hvad vil du gøre?" spurgte kvinden hulkende.

"Gøre? Ingenting. Hvad skulle jeg gøre? Slå Kurrell ihjel, eller sende dig hjem til England, eller søge om orlov for at få en skilsmisse ordnet? Der er to dages kørsel til Narkarra." Han lo igen og fortsatte: "Men jeg skal sige dig, hvad *du* kan gøre. Du kan bede Kurrell til middag i morgen – nej på torsdag, så får du tid til at pakke – og så kan du stikke af med ham. Jeg giver dig mit ord på, at jeg ikke skal forfølge jer."

Han tog sin solhjelm og forlod værelset, og fru Boulte blev siddende, indtil måneskinnet faldt i strimer på gulvet, og tænkte og tænkte og tænkte. Hun havde gjort sit bedste, efter øjeblikkets indskydelse, for at vælte huset, men det ville ikke falde. Desuden kunne hun ikke forstå sin mand, og hun var bange. Så gik det pludselig op for hende, hvor tåbelig hendes unyttige sanddruhed var, og hun skammede sig for at skrive til Kurrell: "Jeg er gået fra forstanden cg har røbet alt. Min mand siger, at jeg har min frihed til at løbe bort med dig. Lej en vogn til på torsdag, så flygter vi efter middagen." Der var en koldblodighed ved denne fremgangsmåde, som ikke faldt i hendes smag. Derfor blev hun siddende stille i sit eget hus og tænkte.

Ved spisetid kom Boulte tilbage fra sin vandring, bleg og træt og forgræmmet, og kvinden blev rørt over hans smerte. I aftenens løb fremmumlede hun nogle udtryk af beklagelse, noget der nærmede sig til anger. Boulte vågnede op af en dyb grublen og svarede: "Nå, *det!* Det tænkte jeg såmænd ikke på. A propos, hvad siger Kurrell til bortførelsen?"

"Jeg har ikke talt med ham," svarede fru Boulte. "Du gode Gud, er det alt, hvad du har at sige?"

Men Boulte hørte hende ikke, og hendes ord endte i en hulken.

Næste dag bragte ikke fru Boulte nogen lise, for Kurrell viste sig ikke, og det nye liv, som hun i den foregående aftens fem minutters vanvid havde håbet at kunne bygge op af det gamles ruiner, lod til at være langt borte.

Boulte spiste sin frokost, rådede hende til at gå ud på verandaen og påse, at hendes arabiske pony fik sit foder, og forlod huset. Formiddagen slæbte sig hen, og ved middagstide blev spændingen uudholdelig. Fru Boulte kunne ikke græde. Hun havde grædt ud om natten, og nu havde hun ikke lyst til al sidde alene. Måske det fruentimmer Vansuythen ville tale med hende, og siden samtale åbner for hjerterne, kunne der måske være nogen lindring at finde i hendes selskab. Hun var den eneste anden kvinde på stationen.

I Kashima findes der ingen regelmæssig visittid. Enhver kan kigge ind til enhver anden, når som helst han har lyst. Fru Boulte tog en stor stråhat på og gik over til familien Vansuythens hus for at låne en avis fra forrige uge. De to huses gårdsplads stødte op til hinanden, og i stedet for at gå om ad kørevejen, skråede hun gennem åbningen i kaktushækken og kom således ind i huset fra bagsiden. Da hun gik gennem spisestuen, hørte hun gennem det forhæng, der dækkede døren til dagligstuen, sin mands stemme sige:

"Men på ære! På mit hellige æresord, jeg siger Dem, at hun ikke bryder sig om mig. Hun fortalte mig det selv i går aftes. Jeg ville have sagt Dem det straks, hvis Vansuythen ikke havde

været til stede. Hvis det er for *hendes* skyld, at De ikke vil have noget at gøre med mig, så kan De være ganske rolig. Det er Kurrell –"

"Hvad for noget?" udbrød fru Vansuythen med en hysterisk lille latter. "Kurrell! Å, det er umuligt! De må begge have taget skrækkeligt fejl. Måske De – De blev hidsig eller misforstod hende eller sådan noget. Det *kan* ikke være så slemt, som De siger."

Fru Vansuythen havde skiftet forsvarstaktik for at undgå mandens bønner og søgte nu med fortvivlelsens kraft at holde ham fast ved et sidespørgsmål.

"Der må være en eller anden fejltagelse," påstod hun, "og det kan nok bringes i orden igen alt sammen."

Boulte lo barskt.

"Det kan ikke være kaptajn Kurrell! Han har sagt mig, at han aldrig har næret den mindste – den mindste interesse for Deres hustru, hr. Boulte. Nej, nu *skal* De høre efter! Han sagde, at han ikke havde det. Han svor på, at han ikke havde det," sagde fru Vansuythen.

Forhænget raslede, og hendes ord afbrødes ved, at en lille, mager kvinde med store, mørke ringe omkring øjnene trådte ind. Fru Vansuythen rejste sig med en gispen.

"Hvad var det, De sagde?" spurgte fru Boulte. "Bryd Dem ikke om ham der. Hvad har Ted sagt til Dem? Hvad har han sagt til Dem? Hvad har han sagt til Dem?"

Fru Vansuythen satte sig hjælpeløst ned på sofaen, overvældet af den spørgendes græmmelse.

"Han sagde – jeg husker ikke nøjagtigt, hvad han sagde – men jeg forstod ham da sådan – det vil sige – men, fru Boulte,

synes De ikke, at det er et temmelig mærkeligt spørgsmål?"

"Vil De være så venlig at sige mig, hvad han sagde?" gentog fru Boulte. Selv en tiger flygter for en hunbjørn, som er blevet berøvet sine unger, og fru Vansuythen var kun en almindelig, god kvinde. Hun begyndte i en slags desperation: "Nå ja, han sagde, at han aldrig havde brudt sig det mindste om Dem, og der var naturligvis heller ikke den fjerneste grund til, at han skulle have gjort det, og – og – det er det hele."

"De sagde, at han *svor* på, at han ikke havde brudt sig om mig. Er det sandt?"

"Ja," svarede fru Vansuythen ganske sagte.

Fru Boulte stod et øjeblik og vaklede, så faldt hun besvimet forover.

"Hvad sagde jeg?" sagde Boulte, som om samtalen slet ikke var blevet afbrudt. "Der kan De selv se. *Hun* bryder sig om *ham*." Der begyndte at gå et lys op for hans sløve sjæl, og han fortsatte: "Og han – hvad har *han* sagt til Dem?"

Men fru Vansuythen var ikke i humør til forklaringer eller lidenskabelige forsikringer. Hun havde kastet sig på knæ ved siden af fru Boulte.

"Å, De umenneske!" udbrød hun. "Er *alle* mænd sådan? Hjælp mig at bringe hende ind i mit værelse – og se, hun har slået sit ansigt mod bordet. *Kan* De da ikke tie stille og hjælpe mig med at bære hende? Jeg hader Dem, og jeg hader kaptajn Kurrell. Løft hende forsigtigt, og – gå så! Gå Deres vej!"

Boulte bar sin hustru ind i fru Vansuythens soveværelse og trak sig så tilbage for det uvejr, hvori denne dames harme og væmmelse udgød sig, men han angrede slet ikke, tværtimod, han glødede af skinsyge. Kurrell havde gjort haneben til fru

Vansuythen – ville tilføje Vansuythen en lige så stor krænkelse, som han havde tilføjet Boulte, og denne greb sig i at anstille betragtninger over, hvorvidt fru Vansuythen ville besvime, hvis hun hørte, at den mand, hun elskede, havde fornægtet hende.

Midt under disse betragtninger kom Kurrell galoperende henad vejen og standsede hesten med et muntert: "God morgen. Har De været inde og gøre Deres hoser grønne hos fru Vansuythen som sædvanligt, hvad? Det er ikke pænt af en sindig ægtemand. Hvad tror De, Deres kone vil sige?"

Boulte løftede hovedet og sagde langsomt: "Å, De løgner!"

Kurrells ansigt skiftede udtryk. "Hvad skal det sige?" spurgte han hurtigt.

"Ikke noget videre," svarede Boulte. "Har min kone sagt Dem, at De og hun har Deres frihed til at løbe Deres vej, når som helst De har lyst? Hun har været så venlig at forklare mig situationen. De har været mig en ærlig ven, Kurrell – gamle fyr – ikke sandt?"

Kurrell stønnede og forsøgte på at danne en eller anden idiotisk sætning om sin beredvillighed til at give "oprejsning". Men hans interesse for kvinden var død, var visnet i løbet af regntiden, og i sit stille sind skældte han hende ud for hendes forbløffende ubetænksomhed. Det ville have været så nemt at bryde forholdet stilfærdigt og gradvis, og nu var han belemret med – Boultes stemme vakte ham.

"Jeg synes ikke, jeg ville få nogen oprejsning ved at slå Dem ihjel, og jeg er temmelig sikker på, at De ingen ville få ved at slå mig ihjel."

Så tilføjede Boulte i en klynkende tone, der stod i et latterligt misforhold til hans krænkelser:

"Det er da også for galt, at De ikke har sømmelighedsfølelse nok til at holde Dem til det fruentimmer, nu da De har fået hende. De har også været *hende* en ærlig ven, ikke sandt?"

Kurrell stirrede længe og alvorligt på ham. Situationen var i færd med at gå over hans forstand.

"Hvad mener De?" spurgte han.

Boulte svarede, mere som om han talte til sig selv end til den spørgende: "Min kone kom over til fru Vansuythen for et øjeblik siden, og det lader til, at De har fortalt fru Vansuythen, at De aldrig har brudt Dem om Emma. Det har formodentlig været en af Deres sædvanlige løgne. Hvad havde fru Vansuythen med Dem at gøre, eller De med hende? Prøv på at tale sandhed for en gangs skyld."

Kurrell fandt sig i den dobbelte fornærmelse uden at kny og svarede med et andet spørgsmål: "Videre. Hvad skete der så?"

"Emma besvimede," sagde Boulte ganske jævnt. "Men hør en gang, hvad havde De sagt til fru Vansuythen?"

Kurrell lo. Fru Boulte havde med sin løbske tunge omstyrtet hans planer, og nu kunne han i det mindste gøre gengæld ved at såre den mand, overfor hvem han var ydmyget og hans uhæderlighed bevist.

"Sagt til hende? Ja, hvorfor siger man overhovedet en sådan løgn? Jeg sagde formodentlig noget nær det samme, som De har sagt, med mindre jeg tager meget fejl."

"Jeg sagde sandheden," sagde Boulte, atter mere til sig selv end til Kurrell. "Emma fortalte mig, at hun hadede mig. Hun har ingen ret til mig."

"Nej, det har hun formodentlig ikke! Ikke andet, end at De jo er hendes mand. Og hvad sagde så fru Vansuythen, da De havde

lagt Deres frigjorte hjerte for hendes fødder?"

Kurrell følte sig næsten dydig, da han stillede dette spørgsmål.

"Jeg tror ikke, det har noget at sige," svarede Boulte. "Og det kommer i hvert fald ikke Dem ved."

"Jo det gør! Jeg siger Dem, det gør –" begyndte Kurrell skamløst.

Hans ord blev afbrudt af en skoggerlatter fra Boultes læber. Kurrell tav et øjeblik, så lo han også – lo længe og højrøstet, så han vaklede i sadlen. Det var en uhyggelig lyd – disse mænds alt andet end muntre munterhed ude på Narkarra-vejens lange, hvide streg. Der fandtes ingen fremmede i Kashima, ellers kunne de have fundet på at tro, at fangenskabet indenfor Dosehri-bjergene havde fået halvparten af den europæiske befolkning til at gå fra forstanden. Latteren endte brat, og Kurrell var den første, der talte.

"Nå, hvad har De så i sinde at gøre?"

Boulte så op ad landevejen og over mod bjergene.

"Ingenting," svarede han roligt. "Hvad skulle det nytte til? Det er for uhyggeligt til at gøre noget ved det. Vi må lade vort gamle liv gå sin vante gang. Jeg kan jo ikke gøre andet end at kalde Dem en køter og en løgner, og jeg kan ikke blive ved med at skælde Dem ud i al evighed. Desuden synes jeg ikke, jeg bliver synderligt mere veltilpas af det. Vi kan ikke slippe væk fra dette sted. Hvad *er* der så at gøre?"

Kurrell så sig om i den rottegrav, som Kashima er, og svarede ikke. Den krænkede ægtemand fortsatte sin mærkværdige tale.

"Rid videre og tal med Emma, hvis De har lyst. Gud skal vide, at *jeg* er lige glad, hvad I gør."

Så gik han og lod Kurrell sidde og stirre tomt efter ham. Kurrell red ikke videre for at besøge enten fru Boulte eller fru Vansuythen. Han sad i sin saddel og tænkte, mens hans pony græssede ved vejkanten.

Lyden af hjul, der nærmede sig, vækkede ham. Det var fru Vansuythen, der kørte fru Boulte hjem. Fru Boulte var bleg og gusten og havde et sår i panden.

"Å, stands," sagde fru Boulte. "Jeg vil så gerne tale med Ted."

Fru Vansuythen adlød, men da fru Boulte bøjede sig frem og lagde hånden på jagtvognens forskærm, sagde Kurrell:

"Jeg har talt med Deres mand, fru Boulte."

Yderligere forklaring gjordes ikke nødig. Mandens øjne var fæstede, ikke på fru Boulte, men på hendes ledsagerske. Fru Boulte så blikket.

"Tal til ham!" bad hun og vendte sig til kvinden ved sin side. "Å, tal til ham! Sig ham, hvad De sagde mig for et øjeblik siden. Sig ham, at De hader ham. Sig ham, at De hader ham!"

Hun bøjede sig forover og græd bitterligt, mens rideknægten ligegyldigt trådte frem for at holde hesten. Fru Vansuythen blev højrød i hovedet og slap tømmerne. Hun havde ikke lyst til at blive rodet ind i den slags afskyelige forklaringer.

"Jeg har ikke noget med det at gøre," begyndte hun koldt, men fru Boultes hulken besejrede hende, og hun henvendte sig til manden. "Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige, kaptajn Kurrell. Jeg ved ikke, hvad jeg kan kalde Dem. Jeg synes, De har – De har opført Dem afskyeligt, og at hun har slået sin pande skrækkeligt mod bordet."

"Det gør ikke ondt. Det er ikke noget at tale om," sagde fru Boulte mat. "*Det* har ingenting at betyde. Sig ham, hvad De

sagde mig. Sig, at De ikke bryder Dem om ham. Å, Ted, hende vil du da tro?"

"Fru Boulte har ladet mig at forstå, at der var en tid, da De – da De holdt af hende," fortsatte fru Vansuythen.

"Nå!" sagde Kurrell brutalt. "Det forekommer mig, at fru Boulte hellere måtte holde af sin egen mand først."

"Stop!" sagde fru Vansuythen. "Hør først, hvad jeg har at sige. Jeg bryder mig ikke om – jeg ønsker ikke at vide noget som helst om Dem og fru Boulte, men jeg ønsker, at *De* skal vide, at jeg hader Dem, at jeg synes, De er en køter, og at jeg aldrig, *aldrig* vil tale til Dem igen. Å, jeg tør ikke sige, hvad jeg tænker om Dem, De – mandfolk!"

"Jeg vil tale med Ted," klynkede fru Boulte, men jagtvognen rullede videre, og Kurrell blev holdende på landevejen, beskæmmet og kogende af harme mod fru Boulte.

Han ventede, indtil fru Vansuythen kørte tilbage til sit eget hus, og da hun var fri for den tvang, som fru Boultes nærværelse havde pålagt hende, fik han for anden gang hendes mening om ham og hans handlinger at høre.

Om aftenen plejede hele Kashima at mødes på terrassen ved Narkarra-vejen for at drikke te og drøfte dagens ubetydelige hændelser. Major Vansuythen og hans hustru befandt sig alene på mødestedet for næsten første gang, så langt de kunne huske tilbage, og til trods for hans hustrus overmåde fornuftige indvending, at resten af stationens beboere muligvis var syge, ville den muntre major absolut køre om til de to huse og grave befolkningen ud.

"Hvad, holder De mørkning!" sagde han yderst indigneret til Boultes. "Det går på ingen måde an! For pokker, vi er jo da en

familie her! De skal komme med, og det skal Kurrell også. Jeg skal få ham til at tage sin banjo med."

Så stor er den hæderlige enfolds og en god fordøjelses magt over brødefulde samvittigheder, at hele Kashima lod sig purre ud, endda banjoen indbefattet, og majoren indesluttede hele selskabet i et eneste omfattende grin. Mens han grinede, slog fru Vansuythen øjnene op et sekund og så på hele Kashima. Hendes mening var let at forstå. Major Vansuythen skulle aldrig få noget at vide. Han skulle stå udenfor denne lykkelige familiegruppe, hvis bur var Dosehri-bjergene.

"De synger forbistret falsk, Kurrell," sagde majoren, som sandt var. "Ræk mig banjoen."

Og så sang han på det uhyrligste, indtil stjernerne kom frem og hele Kashima gik hjem til middagsmaden.

Sådan begyndte det nye liv i Kashima – det liv, som fru Boulte skabte, da hun gav sin tunge frie tøjler den aften i tusmørket.

Fru Vansuythen har aldrig fortalt majoren noget, og da han med vold og magt vil holde en brydsom gemytlighed i gang, har hun været nødt til at bryde sit løfte om ikke at tale til Kurrell. Da hun endvidere må give sine ord til ham et skin af høflighed og interesse, tjener dette fortrinligt til at nære skinsygens og det sløve hads flamme i Boultes hjerte, ligesom det vækker de samme lidenskaber i hans hustrus bryst. Fru Boulte hader fru Vansuythen, fordi hun har taget Ted fra hende, og hader hende mærkeligt nok også, fordi fru Vansuythen – og her ser hustruens øjne langt klarere end ægtemandens – ikke kan

fordrage Ted. Og Ted – den kække kaptajn og hæderlige mand – ved nu, at det er muligt at hade en kvinde, man en gang har elsket, i så høj grad, at man har lyst til at prygle hende til evig tavshed. Frem for alt er han forarget over, at fru Boulte ikke kan indse, hvor galt hun bærer sig ad.

Boulte og han går på tigerjagt sammen i al venskabelighed. Boulte har bragt deres gensidige forhold på en overmåde tilfredsstillende fod.

"De er en slubbert," siger han til Kurrell, "og jeg har mistet, hvad jeg nogensinde har haft af agtelse for mig selv, men når De er sammen med mig, kan jeg da i alt fald være sikker på, at De ikke er hos fru Vansuythen eller i færd med at pine Emma."

Kurrell finder sig i alt, hvad Boulte kan finde på at sige til ham. Stundom bliver de borte tre dage i træk, og så forlanger majoren bestemt, at hans kone skal gå over og holde fru Boulte med selskab, skønt fru Vansuythen gentagne gange har erklæret, at hun foretrækker sin mands selskab for noget andet i hele verden. At dømme efter den måde, hvorpå hun klynger sig til ham, ser det unægtelig ud til, at hun mener, hvad hun siger.

Men naturligvis, som majoren siger, "på en lille station må vi alle være gode venner".

Blændværk

Han. Bed dine *jhampanier* ikke at skynde sig så stærkt, min ven. De glemmer, at jeg kommer lige nede fra lavlandet.

Hun. Det er da et sikkert kendetegn på, at jeg ikke har haft til vane at ture ud med nogen. Ja, de er unægteligt ude af øvelsen. Hvor skal vi hen?

Han. Som sædvanligt – til verdens ende. Nej, til Jakko.

Hun. Så lad din pony trække efter dig. Det er en lang runde.

Han. Og for sidste gang, Gud ske tak!

Hun. Tænker du endnu på *det?* Jeg har ikke turdet skrive til dig om det – i alle disse måneder.

Han. Om jeg tænker på det! Jeg har ordnet mine sager med det for øje lige siden efteråret. Hvad får dig til at tale, som om det nu var faldet dig ind for første gang?

Hun. Jeg? Å – jeg ved ikke. Jeg har også haft tid nok til at tænke.

Han. Og du har skiftet sind?

Hun. Nej. Du burde vide, at jeg er et vidunder af standhaftighed. Hvori består dine – forberedelser?

Han. Vore, min søde pige.

Hun. Ja ja da, vore altså. Min stakkels dreng, hvor din pande er fuld af hedetøj! Har du aldrig prøvet med kobbervitriolopløsning?

Han. Det fortager sig nok i løbet af et par dage heroppe. Forberedelserne er simple nok. Vi sætter os i en *tonga* tidligt om morgenen – kommer til Kalka klokken tolv – til Amballa klokken syv – med nattoget lige ned til Bombay, og så med damperen den en og tyvende til Rom. Sådan har jeg tænkt mig det. Mellemeuropa og Sverige – ti ugers bryllupsrejse.

Hun. Hys! Du må ikke tale om det på den måde. Det gør mig bange. Guy, hvor længe har vi to været fra forstanden?

Han. Syv måneder og fjorten dage, jeg husker ikke nøjagtigt hvor mange timer, men jeg skal tænke mig om.

Hun. Å, Jeg ville blot prøve, om du kunne huske det. Hvem er de to dernede på Blessingtonvejen?

Han. Eabrey og fru Penner. Hvad kommer de os ved? Fortæl mig alt, hvad du har gjort og sagt og tænkt i denne tid.

Hun. Gjort ikke ret meget, sagt endnu mindre, og tænkt en hel del. Jeg har næsten slet ikke gået ud.

Han. Det var forkert af dig. Du har da vel ikke mulet?

Hun. Ikke synderligt. Men kan det undre dig, at jeg ikke er oplagt til forlystelser?

Han. Ja, ærligt talt, det kan det. Hvad har der da været i vejen?

Hun. Kun det, at jo flere mennesker jeg lærer at kende, og jo bedre kendt jeg bliver her, desto mere udbredt vil skandalen blive, når den kommer. Og det kan jeg ikke lide.

Han. Vrøvl. Til den tid er vi udenfor det.

Hun. Tror du?

Han. Ja, det er jeg da vis på, så sandt damp eller hesteben har kræfter til at bære os bort. Ha! Ha!

Hun. Og det *grinagtige* ved situationen er – hvilket, min Lancelot?

Han. Ingenting, Guinevere. Det var bare noget, jeg kom til at tænke på.

Hun. Det hedder sig, at mænd har mere sans for det humoristiske end kvinder. *Jeg* tænkte nu på skandalen.

Han. Du skal ikke tænke på sådan noget stygt noget. Vi er udenfor det.

Hun. Men den er der alligevel – på alles læber i Simla – telegraferet over hele Indien og passiaret om ved middagsselskaberne – og når han går ud, vil folk stirre på ham for at se, hvordan han bærer det. Og vi er døde, kære Guy – døde og kastet ud i det yderste mørke, hvor der er …

Han. Kærlighed i det mindste. Er det ikke nok?

Hun. Det har jeg sagt ja til.

Han. Og du mener det endnu?

Hun. Hvad mener *du?*

Han. Lad mine handlinger tale for mig. Det betyder også undergang for mig, efter den almindelige opfattelse – udstødelse, tabet af min stilling, opgivelse af min livsgerning. Jeg betaler min pris.

Hun. Og er du så højt hævet over verden, at du har råd til at betale den? Hvad er jeg?

Han. Min tilbedte – hvad skulle du ellers være?

Hun. En højst almindelig kvinde, er jeg bange for, men hidtil dog agtværdig. God dag, fru Middleditch? Deres mand? Jeg tror, han er på vej ned til Annandale sammen med oberst Statters. Ja, er det ikke en henrivende luft efter regnen? – Guy, hvor længe får jeg lov til at hilse på fru Middleditch? Til den syttende?

Han. Det malpropre skotske fruentimmer! Hvad skal det til at trække hende ind i samtalen? Du ville have sagt?

Hun. Ingenting. Har du nogensinde set en blive hængt?

Han. Ja. En gang.

Hun. Hvad havde han gjort?

Han. Mord naturligvis.

Hun. Mord. Er det nu egentlig så stor en synd? Jeg gad vide, hvordan han følte sig til mode, før lemmen faldt.

Han. Jeg tror ikke, han følte ret meget. Du er da også et uhyggeligt lille kvindemenneske i eftermiddag! Og så ryster du. Tag din cape på, min ven.

Hun. Ja, jeg tror, jeg vil. Å! Se nu, hvor tågen ruller frem over Sanjaoli, og jeg troede, vi skulle have solskin på damepromenaden. Lad os vende om.

Han. Nej, hvad skulle det nytte til? Der ligger en sky på Elysiumhøjen, og det vil sige så meget som, at det er tåget hele vejen ned ad alleen. Lad os fortsætte. Måske den blæser bort, inden vi når klosteret. Fy for pokker! Det er virkeligt køligt.

Hun. Du føler det mere, som kommer lige fra lavlandet. Træk din ulster på. Hvad synes du om min cape?

Han. Du skal aldrig spørge en mand, hvad han synes om en kvindes dragt, når han er fortvivlet og ynkeligt forlibt i hende. Lad mig se på den. Den er fuldendt, ligesom alt andet, hvad der er dit. Hvor har du fået den fra?

Hun. Han forærede mig den i onsdags – vor bryllupsdag, ved du nok.

Han. Det var som fanden! Han bliver nok spendabel på sine gamle dage. Kan du lide alt det krusede, brusende stads omkring halsen? Jeg kan ikke.

Hun. Ikke det?

Min ærlige riddersmand,
vil I til marked gå?
Jeg beder Jer: I købe mig
en vadmelskjole blå.

Han. Jeg vil ikke svare: "*Kig du kun ned i brønden, Janet, Janet.*" Vent blot lidt, min elskede, så skal du få lige så mange vadmelskjoler og alt andet, som du vil have.

Hun. Og når jeg nu slider kjolerne op, vil du så købe mig nye – og alt andet?

Han. Vist vil jeg så.

Hun. Ja mon!

Han. Hør, min søde pige, jeg har ikke siddet to døgn på jernbanen for at høre dig sige den slags ting. Alt det troede jeg, vi var blevet enige om nede i Shaifazehat.

Hun *(drømmende).* I Shaifazehat? Eksisterer den station endnu? Det er jo lange, lange tider siden. Den må være ved at falde sammen. Undtagen landevejen til Amirtollah. *Den* tror jeg ikke kunne falde sammen før dommedag.

Han. Nå, tror du ikke? Hvad er det for et humør, du er i?

Hun. Jeg ved ikke. Hvor det er koldt! Lad os skynde os af sted.

Han. Lad os hellere gå lidt. Stands dine *jhampanier* og stig ud. Hvad er der i vejen med dig i aften, min ven?

Hun. Ikke noget. Du må vænne dig til mit væsen. Hvis jeg keder dig, kan jeg tage hjem. Der kommer kaptajn Congleton, han har sikkert ikke noget imod at følge mig.

Han. Dit tossehoved! Hvad skal sådanne scener til mellem *os?* Kaptajn Congleton kan gå Fanden i vold.

Hun. Du er en ridderlig kavaler. Plejer du at bande meget, når du konverserer? Det lyder ikke smukt, og du kunne måske give dig til at bande mig.

Han. Min sødeste pige! Jeg vidste ikke selv, hvad jeg sagde, og du slog om så hurtigt, at jeg ikke kunne følge med. Jeg skal gøre bod i sæk og aske.

Hun. Det bliver der såmænd nok af senere … God aften, kaptajn Congleton. Skal De allerede ned til syngeprøven? Hvilke danse var det, jeg lovede Dem til næste uge? Nej! De må have skrevet dem galt op. Femte og syvende, sagde *jeg*. Hvis De har begået en fejl, har jeg virkelig ikke lyst til at bøde for den. De må rette det på Deres balkort.

Han. Jeg syntes, du fortalte mig, at du ikke var kommet synderlig meget ud i denne sæson.

Hun. Det er ganske rigtigt, men når jeg gør det, danser jeg med kaptajn Congleton. Han danser rigtig godt.

Han. Og du sidder formodentlig også over sammen med ham?

Hun. Ja. Har du noget imod det? Skal jeg for fremtiden stille mig op under lysekronen?

Han. Hvad konverserer han dig om?

Hun. Hvad konverserer herrer om, når de sidder over?

Han. Uha. Ti stille! Nå, nu da jeg er kommet hertil, må du se at undvære den bedårende Congleton en tid. Jeg kan ikke lide ham.

Hun *(efter en pause).* Ved du, hvad du har sagt?

Han. Ikke rigtigt, tror jeg. Jeg er ikke i det bedste humør.

Hun. Nej, det kan jeg se – og føle. Min oprigtige og trofaste elsker, hvor er din evige "standhaftighed", "uforanderlige tillid" og "ærbødige hengivenhed" blevet af? Jeg husker de fraser. Du lader til at have glemt dem. Jeg nævner en mands navn …

Han. Adskilligt mere end det.

Hun. Ja ja da, jeg taler til ham om en dans – måske den sidste dans, jeg nogensinde i mit liv skal danse, før jeg – før jeg forsvinder, og straks mistror og fornærmer du mig.

Han. Jeg sagde jo ikke et ord.

Hun. Men hvor meget antydede du? Guy, skal denne sum af tillid være vort forråd til at begynde det nye liv med?

Han. Nej, naturligvis ikke. Det var ikke min mening. På ære og samvittighed, det var det ikke. Lad det nu være glemt, min ven. Jeg beder dig, lad det være glemt.

Hun. Denne gang – ja – og næste gang, og atter og atter gennem alle de åringer, da jeg ikke vil have ret til at tage det ilde op. Du forlanger for meget, min Lancelot, og – du ved for meget.

Han. Hvad mener du?

Hun. Det er en del af straffen. Der *kan ikke* være fuldstændig tillid imellem os.

Han. Men i himlens navn, hvorfor ikke?

Hun. Hys! Det – andet sted er mere end tilstrækkeligt. Spørg dig selv.

Han. Jeg er ikke rigtig med.

Hun. Du stoler så fuldt og fast på mig, at når jeg blot ser på en anden mand … nå, lige meget. Guy, har du nogensinde gjort kur til en ung pige – en *god* ung pige?

Han. Sådan noget i den retning. For århundreder siden – i den mørke oldtid, før jeg nogensinde havde truffet dig, min ven.

Hun. Fortæl mig, hvad du sagde til hende.

Han. Hvad siger en mand til en ung pige? Jeg har glemt det.

Hun. Jeg husker det. Han fortæller hende, at han stoler på hende og tilbeder den jord, hun træder på, og at han vil elske

og ære og beskytte hende til hendes sidste dag, og så gifter hun sig i den tro. Jeg taler i alt fald om en ung pige, som *ikke* blev beskyttet.

Han. Nå, og så?

Hun. Og så, Guy, og så trænger den pige til *ti* gange så megen kærlighed og tillid og ære – ja, ære – som der ville være tilstrækkelig, så længe hun bare var hustru, hvis – hvis det andet liv, hun vælger at leve, skal blive blot udholdeligt. Forstår du?

Han. Blot udholdeligt! Det skal blive til et paradis.

Hun. Å! Kan du give mig alt, hvad jeg har krævet – ikke nu, eller om nogle måneder, men når du begynder at tænke på, hvad du kunne have udrettet, hvis du havde beholdt din livsstilling og din plads i samfundet her – når du begynder at betragte mig som en klods om benet og en byrde? Jeg kommer til at trænge mest til det til den tid, Guy, for så har jeg ingen i den vide verden undtagen dig.

Han. Du er en smule overtræt i aften, min elskede, og du ser så tragisk på situationen. Efter de nødvendige forhandlinger for retten ligger vejen os åben til …

Hun. "Den hellige ægtestand!" Ha! Ha! Ha!

Han. Hys! Lad være med at le på den modbydelige måde!

Hun. Jeg – jeg ka-ka-kan ikke lade være! Er det dog ikke alt for meningsløst! Ha! Ha! Ha! Guy, stands mig i en fart, ellers l-l-ler jeg lige til vi kommer til kirken.

Han. For Gud i Himlens skyld, hold op! Lad dog være at blamere dig. Hvad *er* der i vejen med dig?

Hun. Ik-ikke noget. Nu er det ovre.

Han. Det var da godt. Bi et øjeblik, min ven. Der er en lille hårtjavs gået løs bagved dit højre øre, og den hænger ned over din kind. Sådan!

Hun. Tak. Og jeg er bange for, at min hat sidder skævt.

Han. Hvorfor går du med sådan nogle kolossale dolke af hattenåle? De er jo store nok til at stikke et menneske ihjel med.

Hun. Av! Du må ikke stikke *mig* ihjel. Du borer den ind i mit hoved! Lad *mig*. I mandfolk er så klodsede.

Han. Har du haft mange lejligheder til at sammenligne os – med hensyn til dette stykke arbejde?

Hun. Guy, hvad hedder jeg?

Han. Hvad? Jeg er ikke med.

Hun. Her er min visitkortbog. Kan du læse?

Han. Ja. Og hvad så?

Hun. Ja, det er svaret på dit spørgsmål. Du kender den anden mands navn. Har du ydmyget mig tilstrækkeligt, eller har du lyst til at spørge mig, om der er flere?

Han. Nu forstår jeg. Min søde pige, det var ikke et øjeblik min mening. Det var kun min spøg. Så! Det er et held, at der ingen er her på vejen. Ellers ville de blive forargede.

Hun. De bliver såmænd endnu mere forargede, før det hele er forbi.

Han. Nej, lad *være!* Jeg kan ikke lide at høre dig tale på den måde.

Hun. Der er da heller intet udkomme med dig! Hvem har forlangt, at jeg skulle se situationen ind i ansigtet og tage den, som den er? – Sig mig, ser jeg ud som fru Penner? Ser jeg ud som et uanstændigt kvindfolk? *Sværg*, at jeg ikke gør det! Giv mig dit æresord, min *hæderlige* ven, på, at jeg ikke ligner fru Buzgago. Se, sådan står hun, med hænderne foldet om nakken. Synes du om det?

Han. Skab dig ikke.

Hun. Det gør jeg heller ikke. Jeg er fru Buzgago. Hør nu!

Pendant une année toute entière
Le régiment n'a pas r'paru.
Au Ministère de la Guerre
On le r'porta comme perdu.

On se r'nongait à r'trouver sa trace,
Quand un matin subitement
On le vit r'paraitre sur la place,
L'Colonel toujours en avant.

Sådan er det, hun snurrrer på r'erne. Ligner jeg hende?

Han. Nej, men jeg vil ikke have, at du opfører dig som en skuespillerinde og synger den slags viser. Hvor i alverden har du lært *Le Chanson du Colonel*? Den er ikke salonfähig. Den er ikke passende.

Hun. Jeg har lært den af fru Buzgago. Hun er både salonfähig og passende, og om en måned lukker hun sin salon for mig og takker sin gud til, at hun ikke er så upassende, som jeg er. Å, Guy, Guy! Gid jeg var som visse kvinder og ikke gjorde mig skrupler over – hvordan er det, Keene siger? – "at bære døde menneskers hår på sit hoved og være troløse mod den, hvis brød de æder."

Han. Jeg er kun et menneske med begrænsede åndsevner og for øjeblikket meget ør i hovedet. Når du er *helt* færdig med at suse gennem alle dine luner, så sig til, så skal jeg forsøge på at forstå det sidste.

Hun. Luner, Guy! Jeg har ingen luner. Jeg er seksten år gammel, og du er lige fyldt tyve, og du har ventet to timer i kulden udenfor skolen. Og nu har jeg mødt dig, og nu følges vi ad hjem. Passer det dig, min kejserlige majestæt?

Han. Nej. Vi er ikke børn. Hvorfor kan du ikke være fornuftig?

Hun. Og det spørger han mig om, når jeg står i begreb med at begå selvmord for hans skyld, og, og – jeg vil ikke optræde som franskmand og deklamere om min moder, men har jeg nogensinde fortalt dig, al jeg har en moder, og en broder, som var mit et og alt, før jeg giftede mig? Nu er han gift. Kan du ikke forestille dig, hvor han vil blive glad ved at høre, at jeg er løbet fra min mand? Har *du* ingen derhjemme, Guy, som vil glæde sig over dine bedrifter?

Han. Et par stykker. Men man kan nu ikke lave omeletter uden at slå æg itu.

Hun *(langsomt)*. Jeg indser ikke nødvendigheden …

Han. Hæ? Hvad mener du?

Hun. Skal jeg sige sandheden?

Han. Det ville måske under disse omstændigheder være det heldigste.

Hun. Guy, jeg er bange.

Han. Det troede jeg, vi var kommet ud over. Hvad er du bange for?

Hun. For *dig*.

Han. Så for satan! Den gamle historie! Dette her er for galt!

Hun. For dig.

Han. Og hvad nu?

Hun. Hvad mener du om mig?

Han. Kommer slet ikke sagen ved. Hvad har du i sinde at gøre?

Hun. Jeg tør ikke vove det. Jeg er bange. Hvis jeg blot kunne bedrage …

Han. À la fru Buzgago? Nej *mange* tak. Det er det eneste punkt, hvor jeg har nogen æresfølelse. Jeg vil ikke modtage hans gæstfrihed og bestjæle ham på samme tid. Jeg vil plyndre ham åbenlyst eller helt lade være.

Hun. Jeg har aldrig ment det anderledes.

Han. Men hvorfor i al verden lader du da, som om du ikke vil komme?

Hun. Jeg *lader* ikke som om, Guy. Jeg *er* bange.

Han. Vil du ikke forklare dig nærmere.

Hun. Det kan ikke vare ved, Guy. Det kan ikke vare ved. Du vil blive vred, og så vil du bande, og så vil du blive skinsyg, og så vil du mistro mig – du gør det *allerede* – og du vil selv være den bedste grund til din tvivl. Og jeg – hvad skal *jeg* gøre? Jeg vil jo ikke være bedre end fru Buzgago, hvis hun var opdaget – ikke bedre end nogen som helst. Og det vil du *vide*. Å, Guy, kan du da ikke *indse* det?

Han. Jeg kan indse, at du er forfærdeligt ufornuftig, lille kone.

Hun. Ja se nu! I samme øjeblik jeg begynder at gøre indvendinger, bliver du vred. Hvad vil du så gøre, når jeg kun er din ejendom – dine tyvekoster? Nej, det kan ikke gå, Guy! Det kan ikke gå! Jeg troede, det kunne, men det *kan* ikke. Du vil blive træt af mig.

Han. Men jeg siger *nej*. *Kan* jeg da ikke få dig til at forstå det?

Hun. Ja se nu, kan du da ikke indse det? Når du taler til mig i den tone nu, så vil du senere bruge skældsord imod mig, hvis jeg ikke gør alting netop, som du behager. Og hvis du blev grusom imod mig, Guy, hvor skulle jeg så ty hen? – hvor skulle jeg ty hen? Jeg kan ikke stole på dig. Å! Jeg kan ikke stole på dig!

Han. Jeg burde formodentlig sige, at *jeg* kan stole på *dig*. Jeg har god grund til det.

Hun. Nej, lad være at tale sådan, min ven. Det gør lige så ondt, som om du slog mig.

Han. Det er ikke ligefrem behageligt for *mig*.

Hun. Ja, jeg kan ikke gøre for det. Gud give, jeg var død! Jeg kan ikke stole på dig, og jeg stoler ikke på mig selv. Å, Guy, lad det drive over og blive glemt!

Han. Det er for sent nu. Jeg forstår dig ikke – jeg vil ikke forstå dig – og jeg har ikke så meget herredømme over mig selv, at jeg tør tale i aften. Må jeg besøge dig i morgen?

Hun. Ja. *Nej!* Å, giv mig tid! I overmorgen. Nu sætter jeg mig op i min rickshaw her og kører ned og træffer ham i Pelitis konditori. Og du skal ride.

Han. Jeg vil også ned til Peliti. Jeg synes, jeg trænger til noget at drikke. Min verden styrter sammen over hovedet på mig, og stjernerne falder ned. Hvad er det for nogle asener, der skråler derinde i det gamle bibliotek?

Hun. De holder prøve på nogle sange, der skal afleveres på kostumeballet. Kan du ikke høre fru Buzgagos stemme? Hun har en solo. Det er en splinterny idé. Hør nu!

Fru Buzgago *(i det gamle bibliotek, con molta espressione)*

Tosse-Margrethe, som tit gjorde kvalm,
solgte sin dyne og lå på halm.
Ja, var hun ikke en tåbelig tøs? …

Nej, kaptajn Congleton, det retter jeg virkelig til "fløs". Det lyder bedre.

Han. Nej, jeg tror ikke, jeg skal have noget at drikke. God nat, lille dame. Så ses vi altså i morgen?

Hun. Ja-a. God nat, Guy. Og nu må du ikke være vred på mig.

Han. Vred! Du *ved* jo, at jeg stoler fuldt ud på dig. God nat og – Gud velsigne dig!

(Tre sekunder efter. Alene:)

Hmmm! jeg ville give meget for at hitte ud af, om der stikker et andet mandfolk bagved alt dette her.

En andenrangs kvinde

"Klædt! Kom ikke og fortæl mig, at det kvindfolk nogensinde i sit liv har klædt sig. Hun stod midt i værelset, mens hendes pige – nej, hendes mand – det *må* have været et mandfolk – smed hendes klæder på hende. Og så friserede hun sig med fingrene og gned sin hat i dunene under sengen. Jeg *ved* det, lige så sikkert, som om jeg havde overværet den fest. Hvem er hun?" sagde fru Hauksbee.

"Hold op," sagde fru Mallowe mat. "Du giver mig hovedpine. Jeg har det elendigt i dag. Stiv mig af med konfekt, trøst mig med chokolade, for jeg er – tog du noget med hjem fra Pelitis?"

"Spørgsmål til at begynde med. Slikkeriet skal du få, når du har besvaret dem. Hvem og hvad er den skabning? Der var mindst en halv snes mandfolk omkring hende, og hun så ud, som om hun var ved at falde i søvn midt iblandt dem."

"Hun hedder Delville," sagde fru Mallowe, "kaldet 'den berygtede' for at skelne hende fra fru Jim af samme navn. Hun danser lige så sjusket, som hun klæder sig, efter hvad jeg har hørt, og hun har en mand et eller andet sted nede i Madras. Gå hen og gør visit hos hende, hvis hun interesserer dig så meget."

"Tror du, jeg vil have noget at gøre med den slags simple kvindfolk? Hun vakte blot min opmærksomhed et øjeblik, og jeg undrede mig over, hvilken tiltrækningskraft et fugleskræmsel har for en vis type mænd. Jeg ventede virkelig at se klæderne falde af hende – indtil jeg fik hendes øjne at se."

"De lignede formodentlig knapper," drævede fru Mallowe.

"Ikke vittig, Polly. For så får *jeg* hovedpine. Og rundt om den høstak var der trængsel af mandfolk – bogstaveligt talt trængsel!"

"Måske *de* også ventede –"

"Polly, ikke rabelaisisk!"

Fru Mallowe rullede sig mageligt sammen på sofaen og gav sig i lag med slikkeriet. Hun og fru Hauksbee boede sammen i Simla, og disse begivenheder hændte to sæsoner efter historien med Otis Yeere, som jeg allerede har fortalt.

Fru Hauksbee trådte ud på verandaen og så ned på alleen med panden lagt i tankefulde rynker.

"Aha!" sagde fru Hauksbee lidt efter. "Ser man det!"

"Hvad er der?" spurgte fru Mallowe dorskt.

"Det Fugleskræmsel og Dansemesteren – som jeg ikke kan fordrage."

"Hvorfor kan du ikke fordrage dansemesteren?"

"Han er en herre af sat alder og ryggesløse og romantiske tilbøjeligheder, og han søger at være min ven."

"Så må du gøre dig fortrolig med tanken om at miste ham. Det ligger til fugleskræmslers natur at hænge fast som burrer, og jeg skulle tro, at denne skabning – hvor hendes hat ser rædselsfuld ud set ovenfra! – er ganske særligt vedhængende."

"For mit vedkommende må hun med glæde have Dansemesteren. Jeg har aldrig kunnet interessere mig for en, der lyver ensformigt. Hans livs mislykkede formål er at bilde folk ind, at han er ugift."

"Oho! Jeg tror, jeg har truffet den slags herrer før. Nå, og han er ikke ugift?"

"Nej. Han betroede mig det for et par dage siden. Uf! Der er mænd, som fortjener at slagtes."

"Hvad var der da i vejen?"

"Han optrådte som det rædselsfuldeste af alt rædselsfuldt – en mand, der savner forståelse. Gud skal vide, at *la femme incomprise* er ynkelig nok og slem nok – men et mandfolk!"

"Og oven i købet sådan en tyksak! *Jeg* ville have leet ham lige op i hans åbne øjne. For resten betror mænd sig så sjældent til mig. Hvor kan det være, at de kommer til dig?"

"For at gøre indtryk på mig med deres fortid. Himlen bevare mig for mænd med fortrolige meddelelser!"

"Og alligevel opmuntrer du dem?"

"Hvad skal jeg gøre? De taler, jeg hører efter, og så sværger de, at jeg er sympatetisk. Jeg ved, at jeg altid udtaler min forbavselse, selv når fortællingens intrige er af allerældste slags."

"Ja, mænd er så skamløst udførlige, når først de får lov til at tale, hvorimod kvinders fortroligheder er fulde af forbehold og udflugter, undtagen –"

"Når de går fra forstanden og pjatter om unævnelige ting efter en uges bekendtskab. Når man tænker rigtigt over tingen, ved vi i virkeligheden en hel del mere om mændene end om vort eget køn."

"Og det underlige er, at det vil mændene aldrig tro. De siger, der er noget, vi søger at skjule."

"Det er, fordi de i reglen selv gør det. Ak ja! Nu er jeg allerede ked af de pralinéer, og jeg har ikke spist mere end en halv snes stykker. Jeg tror, jeg lægger mig til at sove."

"Så bliver du tyk, min pige. Hvis du gjorde dig noget mere motion og viste en mere forstående interesse for dine medmennesker, ville du –"

"Blive lige så almindeligt elsket som fru Hauksbee. Du er sød i mange retninger, og jeg kan godt lide dig – du er ikke nogen 'dameven' – men hvorfor gør du dig så megen ulejlighed for almindelige menneskelige væseners skyld?"

"Fordi mænd og kvinder – i mangel af engle, der bestemt ville være forfærdeligt kedelige – nu en gang er de interessanteste genstande i den hele, vide verden. Jeg interesserer mig for Fugleskræmslet – jeg interesserer mig for Dansemesteren – jeg interesserer mig for unge Hawley – og jeg interesserer mig for *dig*."

"Hvorfor nævner du mig i samme åndedræt som unge Hawley? Han er jo *din* ejendom."

"Ja, og for at bruge et af hans egne naive udtryk, jeg gør en god forretning med ham. Når han er blevet en lille smule mere sat og har taget sin embedseksamen, eller hvad myndighederne nu agter at forlange af ham, vil jeg vælge en køn lille pige – lille frøken Holt, tænker jeg – og," her slog hun raskt ud med begge hænder, "hvad fru Hauksbee har sammenføjet, skal intet menneske adskille. Punktum."

"Og når du så har koblet May Holt sammen med det anerkendt dårligste parti i hele Simla og skaffet dig mama Holts livsvarige had på halsen, hvad agter du så at gøre ved mig, du fordelerske af universets skæbner?"

Fru Hauksbee lod sig glide ned i en lav stol foran ilden, støttede hagen i hånden og stirrede længe og vist på fru Mallowe.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved dig, min pige," sagde hun og rystede på hovedet. "Det er jo iøjnefaldende umuligt at gifte dig med en anden – det ville din mand sætte sig imod, og eksperimentet ville måske, når alt kom til alt, heller ikke få et heldigt udfald. Jeg tror, jeg vil begynde med at hindre dig i at – hvordan er det, der står? – "sove på krohusets bænke og snorke i solens skin"."

"Lad være! Jeg kan ikke lide dine citater. De er så plumpe. Kør hellere over til biblioteket og hent mig nogle nye bøger."

"Mens du sover? Nej, du kan tro nej! Hvis du ikke tager med, breder jeg din nyeste kjolenederdel ud over forsmækken på min rickshaw, og hvis nogen spørger, hvor jeg skal hen med den, siger jeg, at jeg skal til dameskrædderinden med den for at få lagt den ud. Og jeg skal nok sørge for at møde fru Mac Namara. Tag nu dit tøj på, så er du en sød pige."

Fru Mallowe stønnede, men adlød, og de to veninder kørte til biblioteket, hvor de traf fru Delville og den herre, som gik under øgenavnet Dansemesteren. Nu var fru Mallowe blevet lysvågen og veltalende.

"Der er skabningen!" sagde fru Hauksbee med en mine som en, der peger på en snegl på vejen.

"Nej," sagde fru Mallowe, "det er mandfolket, der er skabningen. Uf! – God aften, hr. Bent. Jeg havde ventet Dem til te i eftermiddag."

"Det var da ganske bestemt i morgen, ikke sandt?" svarede Dansemesteren. "Jeg havde forstået … jeg troede … beklager meget … overmåde uheldigt …"

Men fru Mallowe var gået videre.

"Af en så øvet løgner at være, som du sagde, at han var," hviskede fru Hauksbee, "forekommer det *mig*, at han ikke er rigtig heldig. Hvorfor skulle han have foretrukket en spadseretur med Fugleskræmslet for en kop te hos os? Valgslægtskab formodentlig – skidenfærdige er de begge to. Polly, jeg tilgiver aldrig det fruentimmer, så længe verden står."

"Jeg tilgiver alle fruentimmer alting," sagde fru Mallowe. "Han bliver en tilstrækkelig straf for hende. Hvor hendes stemme dog er simpel!"

Fru Delvilles stemme var ikke smuk, hendes væsen var endda endnu mindre indtagende, og hendes påklædning var påfaldende forsømt. Alt dette lagde fru Mallowe mærke til over randen af et tidsskrifthæfte.

"Vil du nu bare sige mig, hvad der er ved hende?" sagde fru Hauksbee. "Kan du se, hvad jeg mente med, at klæderne var ved at falde af hende? Hvis jeg var herre, ville jeg hellere dø end vise mig i selskab med den kludepose. Og alligevel, hun har kønne øjne, men – å!"

"Hvad er der?"

"Hun har ikke begreb om at bruge dem! På ære, ikke begreb skabt! Se! Se bare! Sjuskeri kan jeg finde mig i, men uvidenhed – aldrig! Fruentimmeret er et fæ."

"Hys! Hun kan høre, hvad du siger."

"Alle fruentimmer i Simla er fæhoveder. Hun vil tro, at jeg taler om en anden. Nu går hun. Det er dog et ualmindeligt uheldigt par, hun og Dansemesteren! Apropos, tror du, de nogensinde vil danse med hinanden?"

"Det vil tiden vise. Jeg misunder hende ikke Dansemesterens konversation – den væmmelige karl! Hans kone ventes for

resten snart hertil."

"Ved du noget nærmere om ham?"

"Ikke andet end hvad han selv har fortalt mig. Og det er muligvis lutter digt. Han giftede sig med et pigebarn, der var opvokset på landet, så vidt jeg husker, og som den agtværdige, ridderlige sjæl, han er, fortalte han mig, at han fortrød handelen og sendte hende hjem til hendes moder så tit som muligt – en skabning, der i mands minde har levet i Doon, og som tager til Mussoorie, når andre folk rejser hjem til England. Konen er hos hende for øjeblikket. Det siger han da."

"Er der børn?"

"Kun et, men han taler om sin kone på en oprørende måde. Jeg hadede ham for det. Han troede, at han var epigrammatisk og åndrig."

"Det er en last, som er ejendommelig for mænd. Jeg kan nu ikke lide ham, fordi han i reglen trasker i hælene på en eller anden ung pige til skuffelse for de gode partier. Men hvis jeg ikke tager meget fejl, så forfølger han ikke May Holt mere."

"Nej, jeg tænker, fru Delville vil optage hans opmærksomhed en stund."

"Tror du, at hun ved, at han er familiefader?"

"Ikke af hans egen mund. Han lod mig sværge evig tavshed. Derfor fortæller jeg det. Kender du den type mandfolk?"

"Ikke nøjere, Gud være lovet! Når en mand begynder at rakke ned på sin kone overfor mig, opdager jeg i almindelighed og som regel, at herren lægger ord på min tunge, hvormed jeg kan svare ham, som hans tåbelighed fortjener, og så skilles vi med en vis kølighed imellem os. Det morer mig."

"Jeg er anderledes skabt. Jeg har ingen sans for humor."

"Så skulle du se til at få den til at spire frem. Den har været min vigtigste støtte i flere år, end jeg holder af at tænke på. En veludviklet sans for humor kan frelse en kvinde, hvor religion, opdragelse og hjemmets indflydelser svigter, og vi kan alle stundom trænge til frelse."

"Tror du, at dette kvindemenneske fru Delville har humor?"

"Hendes dragt røber hende. Hvor kan et væsen, som bærer sit *supplément* under sin venstre arm, have noget som helst begreb om tingenes hensigtsmæssighed – end sige da om deres bagvendthed? Hvis hun afskediger Dansemesteren efter at have set ham danse en gang, kan jeg måske få agtelse for hende. Ellers –"

"Men er vi nu ikke begge to lovligt vidtgående i vore antagelser, min pige? Du så fruentimmeret i Pelitis konditori – en halv time efter så du hende spadsere med Dansemesteren – en time senere traf du hende i biblioteket …"

"Stadig sammen med Dansemesteren, vel at mærke."

"Stadig sammen med Dansemesteren, det indrømmer jeg, men hvorfor du af den grund bilder dig ind –"

"Jeg bilder mig ikke noget ind. Jeg har ingen indbildningskraft. Jeg er bare overbevist om, at Dansemesteren føler sig tiltrukket af Fugleskræmslet, fordi han er modbydelig i enhver henseende og hun i enhver anden henseende. Hvis jeg kender manden ret efter din beskrivelse, holder han for øjeblikket sin hustru i slaveri."

"Hun er tyve år yngre end han."

"Det skind! Og så til syvende og sidst, når han længe nok har sat sig i positur og skvadroneret og løjet – han har en mund

under sit pjuskede overskæg, der ligefrem er skabt til at lyve – så får han den løn, som han fortjener."

"Jeg gad vide, hvad han egentlig fortjener," sagde fru Mallowe.

Men fru Hauksbee stod med ansigtet tæt ind mod reolen med de nye bøger og nynnede blideligt: *Hvad skal han få, som hjorten skød?* Hun var en dame, som ikke kendte til at lægge bånd på sin tunge.

En måned efter meddelte hun, at hun havde i sinde at gøre visit hos fru Delville. Både fru Hauksbee og fru Mallowe var i morgenkjoler, og der herskede dyb fred i landet.

"Så ville jeg i dit sted tage derhen, som jeg går og står," sagde fru Mallowe. "Det ville være en fin kompliment til stilen i hendes påklædning."

Fru Hauksbee granskede sig selv i spejlet.

"Hvis vi for et øjeblik sætter, at hun nogensinde skulle formørke disse døre, så ville jeg tage denne kjole på fremfor alle andre, for at vise hende, hvordan en morgenkjole skal se ud. Det kunne måske oplive hende. Men nu tager jeg derhen i min lysegrå – det yndige sindbillede på ungdom og uskyld – og med mine nye handsker på."

"Hvis du virkelig vil derhen, ville skidenbrunt være mere end godt nok, og du ved, at den lysegrå pletter i regn."

"Jeg er ligeglad. Jeg kan måske gøre hende misundelig. Jeg vil i det mindste forsøge, skønt man kan jo ikke vente sig ret meget af en kvinde, som sætter en kniplingsforbredde i sin ridekjole."

"Gud fader fri og bevare os! Hvornår har hun gjort det?"

"I går – hun var ude på en ridetur med Dansemesteren. Jeg mødte dem på den anden side af Jakko, og regnen havde gjort kniplingerne helt pjuskede. For at fuldstændiggøre effekten

havde hun en snavset stråhat på med elastikken under hagen. Jeg følte mig næsten for veltilfreds til at gide gøre mig den ulejlighed at foragte hende."

"Unge Hawley red jo med dig. Hvad mente han?"

"Lægger et ungt menneske nogensinde mærke til den slags ting? Ville jeg kunne lide ham, hvis han gjorde det? Han gloede på hende på den uopdragneste måde, og netop som jeg troede, at han havde fået øje på elastikken, sagde han: "Der er noget meget indtagende ved det ansigt." Jeg røflede ham af på stedet. Jeg synes ikke om, at unge mennesker bliver indtaget af ansigter."

"Når det da ikke er dit eget. Det skulle ikke overraske mig i mindste måde, om unge Hawley øjeblikkeligt gjorde visit hos hende."

"Jeg forbød ham det. Lad hende lade sig nøje med Dansemesteren, og med hans kone, når hun kommer hertil. Jeg er temmelig nysgerrig efter at se fru Bent og denne fru Delville sammen."

Fru Hauksbee tog af sted og vendte en time efter tilbage, en smule rød i kammen.

"Der er ingen grænser for ungdommens troløshed! Jeg *befalede* unge Hawley, så sandt han satte pris på min beskyttelse at holde sig derfra. Og det første menneske, jeg snubler over – bogstavelig talt snubler over – i hendes tarvelige, skumle, lille dagligstue, er naturligvis unge Hawley. Hun lod os vente i ti minutter, og så kom hun rullende, som om hun var blevet trillet ud af skidentøjskurven. Du kender mig, min pige, når jeg er den mindste smule gnaven. Jeg var overlegen, *knnn-usende* overlegen! Slog øjnene op mod himlen og havde ikke hørt noget

– slog blikket ned mod gulvtæppet og vidste virkelig ikke – legede med min visitkortbog og sagde: "Formodentlig". Unge Hawley fniste som en tøs, og jeg måtte stivfryse ham med skulende blikke mellem replikkerne."

"Og hun?"

"Hun sad i en klump på kanten af en chaiselong og gjorde indtryk af mindst at lide af mavepine. Det var alt det, jeg kunne dy mig for at spørge, hvad hun fejlede. Da jeg rejste mig, gryntede hun akkurat ligesom en bøffel, der tager sig et bad – alt for doven til at røre sig."

"Er du sikker på det?"

"Tror du, jeg er blind, Polly? Dovenskab, ren og skær dovenskab og intet andet – eller også var hendes kjole bare indrettet til at sidde i. Jeg blev der et kvarter og forsøgte på at stirre gennem tusmørket og gætte mig til, hvordan hendes omgivelser så ud, og imens sad hun og rakte tunge."

"Lu-*cy!*"

"Ja ja da – så vil jeg tage det med tungen i mig igen, skønt jeg er vis på, at gjorde hun det ikke, mens jeg var i stuen, så gjorde hun det i samme øjeblik, jeg var kommet udenfor. I hvert fald lå hun i en klump og gryntede. Du kan jo spørge unge Hawley, min pige. Jeg tror, at gryntene skulle betyde sætninger, men hun talte så utydeligt, at jeg ikke tør sværge på det."

"Du er ganske simpelt uforbederlig."

"Nej, såmænd er jeg *ej!* Behandl mig høfligt, tilstå mig en hæderlig fred, lad være at anbringe den eneste disponible stol sådan, at jeg får lyset i ansigtet, så kan et barn spise syltetøj på mit skød før kirketid. Men jeg protesterer imod at blive gryntet ad. Ville du ikke gøre det samme? Tror du, at hun meddeler

Dansemesteren sine anskuelser om liv og elskov i en række modulerede grynt?"

"Du lægger for megen vægt på Dansemesteren."

"Han kom, netop som vi gik, og Fugleskræmslet blev næsten hjertelig ved synet af ham. Han smilede fedtet og bevægede sig omkring i det skumle hundehus på en mistænkeligt hjemmevant måde."

"Du må ikke blive ukærlig. Enhver anden synd kan jeg tilgive, kun ikke den."

"Lyt til kendsgerningernes røst. Jeg fortæller kun, hvad jeg så. Han trådte ind, dyngen på sofaen oplivedes en smule, og unge Hawley og jeg trak os samtidigt tilbage. *Han* havde mistet sine illusioner, men jeg følte det som min pligt at holde en skrap prædiken for ham, fordi han var gået derhen. Og det er det hele."

"Lad nu for Gud i Himlens skyld den elendige skabning og Dansemesteren være i fred. De har jo aldrig gjort dig nogen fortræd."

"Ingen fortræd? Når man klæder sig som et mønster og en anstødssten for hele Simla og så opdager, at denne person, som er klædt af Guds hånd – ikke at jeg et eneste øjeblik ønsker at sige noget nedsættende om ham, men du kender jo den *tikka dhurzie* måde, hvorpå han klæder markens liljer – at denne person trækker mændenes øjne til sig – og nogle af dem oven i købet behagelige mænd? Det er næsten tilstrækkeligt til at få en til at opgive at klæde sig ordentligt. Det sagde jeg også til unge Hawley."

"Og hvad gjorde den elskelige yngling så?"

"Blev konkylielyserød i hovedet og stirrede ud over de fjerne blå bjerge som en forknyt engel. *Er* det vrøvl, hvad jeg siger, Polly? Lad mig tale ud, så skal jeg falde til ro. Ellers kunne det falde mig ind at gå ud på gader og stræder og bringe Simla i forvirring med et par originale betragtninger. Ene og alene med undtagelse af dit eget kære jeg er der ikke en eneste kvinde i landet, som forstår mig, når jeg er – hvad skal vi kalde det?"

"*Tête-fêlée*," foreslog fru Mallowe.

"Netop! Og lad os så få noget at spise. Selskabslivets krav er trættende, og, som fru Delville siger – " og her gav fru Hauksbee til *khitmatgarernes* rædsel sig luft i en række grynt, mens fru Mallowe stirrede på hende i dorsk overraskelse.

"Gud give os en god mening om os selv," sagde fru Hauksbee fromt med sin naturlige stemme. "Se, det ville have været simpelt hos enhver anden kvinde. Jeg er forfærdeligt nysgerrig efter at få fru Bent at se. Jeg venter mig forviklinger."

"Du har da heller ikke tanke for andet," sagde fru Mallowe kort. "Alle forviklinger er ældgamle! Jeg har gennemlevet eller oplevet dem alle – *alle* – ALLE!"

"Og alligevel har du ikke forståelsen af, at menneskene aldrig opfører sig to gange på samme måde. Jeg er gammel og har været ung – hvis jeg nogensinde lægger mit hoved i dit skød, du kære, store skeptiker, vil du opdage, at min skilning sidder på gaze – men aldrig, nej aldrig, har jeg tabt min interesse for menneskene. Polly, jeg vil følge denne historie lige til slutningen."

"Og jeg vil lægge mig til at sove," svarede fru Mallowe roligt. "Jeg blander mig aldrig i andre menneskers sager, med mindre

jeg er tvunget til det." Og dermed trak hun sig værdigt tilbage til sit eget værelse.

Fru Hauksbees nysgerrighed skulle ikke længe forblive utilfredsstillet, for fru Bent kom til Simla nogle dage efter den samtale, jeg ovenfor nøjagtigt har gengivet, og vandrede ned ad alleen ved sin ægtefælles side.

"Se!" sagde fru Hauksbee og gned sig tankefuldt på næsen. "Det er det sidste led i kæden, når vi ser bort fra fru Delvilles mand, hvem han nu kan være. Lad mig tænke mig om. Bents og fru Delville bor på samme hotel, og fru Delville hades af 'Stridskøllen' – kender du Stridskøllen? – hun er næsten lige så stort et fugleskræmsel. Stridskøllen afskyr også den mandlige Bent, hvad der i tidens løb vil bringe hende i himmerig, hvis hendes andre synder ikke vejer for tungt."

"Du må ikke føre bespottelig tale," sagde fru Mallowe. "Jeg synes om fru Bents ansigt."

"Jeg taler om Stridskøllen," svarede fru Hauksbee overlegent. "Stridskøllen vil tage den kvindelige Bent til side, efter først at have lånt – ja! – alt af hende, hvad hun kan, lige fra hårnåle og til patteflasker. Sådan, min pige, er livet på et hotel. Stridskøllen vil fortælle den kvindelige Bent digtning og sandhed om Dansemesteren og Fugleskræmslet."

"Lucy, jeg ville synes bedre om dig, hvis du ikke altid kiggede ind i folks bagstuer og sovekamre."

"I deres gadeværelser og dagligstuer kan enhver kigge ind. Og husk vel på, at hvad jeg gør og hvor jeg kigger, sladrer jeg aldrig. Men det gør Stridskøllen. Lad os håbe, at Dansemesterens fedtede smil og pædagogvæsen vil gøre den ko, hans kone, blød om hjertet. Hvis man kan dømme efter,

hvordan en mund ser ud, skulle jeg tro, at lille fru Bent ved given lejlighed kunne blive meget vred."

"Men hvilken grund har hun til at blive vred?"

"Hvilken grund! Dansemesteren selv er da en grund. Hvordan er det, der står? 'Hvis i hans liv der findes af fejltrin ikke få, så se blot på hans ansigt, og du vil dem forstå.' Jeg er rede til at tro *alt* muligt ondt om Dansemesteren, fordi jeg hader ham sådan. Og Fugleskræmslet er så modbydeligt slet klædt –"

"At man også kan tiltro hende enhver forbrydelse? Jeg foretrækker nu altid at tro det bedste om alle mennesker. Det sparer så megen ulejlighed."

"Ja, gør du bare det. Jeg foretrækker at tro det værste. Det sparer overflødigt forbrug af sympati. Og du kan være ganske sikker på, at Stridskøllen tror på samme måde som jeg."

Fru Mallowe sukkede og svarede ikke.

Denne samtale fandt sted efter middagen, mens fru Hauksbee klædte sig på til et bal.

"Jeg er for træt til at tage med," erklærede fru Mallowe, og fru Hauksbee forlod hende. Hun havde fred til klokken to om morgenen, da hun vågnede ved en voldsom banken på sin dør.

"Nu må du ikke blive *meget* vred, min søde pige," sagde fru Hauksbee. "Min idiot af en pige er gået hjem, og så sandt jeg håber at sove i nat, er der ikke en sjæl i huset undtagen du, der kan snøre mig op."

"Nej, det er dog for galt!" udbrød fru Mallowe gnavent.

"Kan ikke gøre ved det. Jeg er en ensom og forladt græsenke, min pige, men jeg vil *ikke* sove med korset på. Og du skulle vide, hvilke nyheder jeg har! Snør mig nu op, så er du sød!

Fugleskræmslet – Dansemesteren – jeg og unge Hawley – du kender jo nok verandaen på nordsiden?"

"Hvor kan jeg hjælpe dig, når du snurrer sådan rundt?" indvendte fru Mallowe, mens hun famlede ved snørebåndenes knude.

"Å, det er også sandt. Så må jeg fortælle min historie uden hjælp af dine øjne. Ved du vel, at du har et par dejlige øjne, min pige? Nå – til at begynde med trak jeg unge Hawley ind i en *kala juggah*."

"Var det meget besværligt?"

"Forfærdelig!! Der var et arrangement af sladderkroge, og *hun* sad i den ved siden af og talte med *ham*."

"Hvilket? Hvorledes? Forklar dig."

"Du ved godt, hvad jeg mener – Fugleskræmslet og Dansemesteren – vi kunne høre hvert ord og vi lurede skamløst – navnlig unge Hawley. Polly, jeg ligefrem elsker det fruentimmer!"

"Dette her begynder at blive interessant. Så! Vend dig nu om. Lad mig så høre."

"Bi et øjeblik. Ah-h! Det er en velsignet lettelse. Jeg har længtes efter at få det af i den sidste halve time og det varsler ilde, når man er i min alder. Men, som sagt, vi lurede og hørte Fugleskræmslet dræve værre end nogensinde. Hun snakker med en dialekt som en opvartningspige eller en adelig løjtnant. 'Hør, De er vist kommet til at holde for meget af mig!' sagde hun, og Dansemesteren indrømmede det i et sprog, som nær havde givet mig kvalme. Fugleskræmslet tænkte sig om en stund. Så hørte vi hende sige: 'Hør, hr. Bent, hvorfor er De sådan en forfærdelig løgnhals?' Jeg var nær eksploderet, mens

Dansemesteren benægtede beskyldningen. Det lader til, at han aldrig har fortalt hende, at han er gift."

"Det sagde jeg jo nok."

"Og hun har taget sig det nær, formodentlig af personlige grunde. Hun drævede løs i fem minutter, bebrejdede ham hans troløshed og blev helt moderlig. 'De har jo en sød lille kone, har De,' sagde hun. 'Hun er ti gange for god til en tyk, gammel mand som Dem, og hende har De aldrig fortalt mig et ord om, og jeg har tænkt en hel del over det, og jeg synes, De er en løgnhals.' Var det ikke henrivende? Dansemesteren mukkede og rasede, indtil unge Hawley foreslog at styrte derind og banke ham. Hans stemme løber op til et lidenskabeligt hvin, når han er bange. Fugleskræmslet må være en ualmindelig kvinde. Hun forklarede, at hvis han havde været ugift, ville hun måske ikke have haft noget imod hans hengivenhed, men såsom og eftersom han var gift og fader til en rigtig sød unge, anså hun ham for en hykler, og det gentog hun to gange. Hun endte sit dræveri med: 'Og jeg siger Dem dette, fordi Deres kone er vred på mig, og jeg kan ikke fordrage at komme op at skændes med andre kvinder, og jeg kan godt lide Deres kone. De ved selv, hvordan De har opført Dem i de sidste seks uger. De skulle ikke have gjort det, nej, det skulle De virkelig ikke. De er for gammel og for tyk.' Kan du forestille dig, hvordan Dansemesteren har ømmet sig under de ord! 'Og gå så Deres vej,' sagde hun. 'Jeg har ikke lyst til at sige Dem, hvad jeg mener om Dem. Jeg bliver siddende her, indtil næste dans begynder.' Havde du troet, at der var så meget ved den skabning?"

"Jeg har aldrig studeret hende så nøje som du. Men det lyder unaturligt. Og hvad så?"

"Dansemesteren forsøgte smigrerier, bebrejdelser, gemytlighed og storsnudethed, og jeg måtte næsten knibe unge Hawley for at få ham til at holde sig rolig. Hun gryntede efter hver sætning, han sagde, og til sidst gik *han* sin vej, bandende hen for sig akkurat ligesom en mand i en roman. Han så modbydeligere ud end nogensinde. Jeg lo. Jeg elsker det fruentimmer – til trods for hendes klæder. Og nu vil jeg i seng. Hvad mener du om det hele?"

"Jeg vil slet ikke begynde at danne mig en mening før i morgen," svarede fru Mallowe og gabte. "Kan være, at hun talte sandhed. Det hænder virkelig undertiden ved et tilfælde."

Fru Hauksbees beretning om sin luren var noget udpyntet, men i hovedsagen sandfærdig. Af grunde, som hun selv bedst måtte kende, havde fru Delville 'den berygtede' vendt sig mod hr. Bent, slået ham i sønder og smadder og kastet ham fra sig slatten og tilintetgjort, før hun for bestandig unddrog ham sine øjnes lys. Han var imidlertid en opfindsom mand og alt andet end tilfreds med at være blevet kaldt gammel og tyk, og derfor lod han fru Bent forstå, at han under hendes fraværelse i Doon havde været et offer for uafladelig forfølgelse fra fru Delvilles side, og han fortalte den historie så tit og med så megen veltalenhed, at han endte med at tro på den, mens hans kone undrede sig over 'visse kvinders' væsen og vaner. Når situationen viste tegn til at ville falde til ro, var fru Waddy, Stridskøllen, altid ved hånden for at puste til den ulmende mistankens ild i fru Bents barm og i det hele taget yde sit bidrag til freden og hyggen på hotellet. Hr. Bent levede ikke lykkeligt, for, som hans kone argumenterede, hvis det var sandt, hvad fru Waddy sagde, var han i allerhøjeste grad upålidelig, og hvis

hans egen forklaring var sand, var hans væsen og konversation så bedårende, at han trængte til stadig at holdes under opsyn. Og under opsyn blev han holdt, indtil han oprigtigt fortrød, at han nogensinde havde giftet sig, og begyndte at blive forsømmelig med sit toilette. Fru Delville var den eneste på hele hotellet, som ikke forandrede sig. Hun flyttede sin stol en seks pladser højere op imod bordenden, og af og til dristede hun sig i skumringen til frygtsomme tilnærmelser overfor fru Bent, som imidlertid viste dem tilbage.

"Hun gør det for at komme i lag med mig," antydede den dydige Bent.

"Et farligt, lumskt kvindfolk," kurrede fru Waddy.

Og hvad der var det værste af det hele, alle de andre hoteller i Simla var fuldt optaget!

"Polly, er du bange for difteritis?"

"Jeg er ikke bange for noget i verden undtagen for kopper. Difteritis kan slå en ihjel, men den ødelægger da ikke ens udseende. Hvorfor spørger du om det?"

"Fordi Bents barn har fået difteritis og hele hotellet som følge deraf står på den anden ende. Stridskøllen har taget sine fem unger med sig og er flygtet. Dansemesteren er bange for sin kostbare hals, og hans kone, det elendige lille fruentimmer, har intet begreb om, hvad der bør gøres. Hun ville give barnet et sennepsbad – for strubehoste!"

"Hvor har du fået alt det at vide fra?"

"For et øjeblik siden, nede på alleen. Doktor Howlen fortalte mig det. Hotellets bestyrer skælder Bents ud, og Bents skælder

bestyreren ud. De er nu et sølle par."

"Nå. Og hvad tænker du nu på?"

"På følgende, og jeg ved, at det er en alvorlig ting at bede dig om. Ville du for alvor sætte dig imod, at jeg bragte barnet og dets moder over til os?"

"På den aldeles bestemte betingelse, at vi ikke ser noget til Dansemesteren."

"Han vil hellere end gerne blive borte. Polly, du er en engel. Konen ved virkelig ikke, hvad hun skal gribe til."

"Og du kender ingenting til hende, dit skødesløse menneske, og ville gerne udsætte hende for offentlig hån, hvis det kunne skaffe dig et øjebliks morskab. Derfor vover du dit liv for hendes unges skyld. Nej, Lucy, det er ikke *mig*, der er engelen. Jeg vil holde mig i mine egne værelser og undgå hende. Men gør, som du vil – sig mig blot, hvorfor du gør det."

Fru Hauksbees blik blev blødt. Hun så ud ad vinduet og så igen ind i fru Mallowes øjne.

"Jeg ved det ikke," sagde fru Hauksbee jævnt.

"Du søde pige!"

"Polly! – der var du lige ved at rive mit pandehår af. Det må du aldrig gøre igen uden først at sige til. Og lad os så gøre værelserne i stand. Jeg får formodentlig næppe lov til at færdes blandt mennesker i den første måneds tid."

"Og jeg ikke heller. Så får jeg da, Gud være lovet, endelig al den søvn, jeg trænger til."

Til stor overraskelse for fru Bent blev hun og barnet bragt over til huset, næsten før hun selv vidste, hvad der blev gjort ved hende. Bent var inderligt og uforstilt taknemmelig, for han var bange for smitten, og håbede desuden, at et par ugers ophold

på hotellet alene med fru Delville kunne føre til forklaringer. Fru Bent havde ganske opgivet sin skinsyge under sin frygt for sit barns liv.

"Vi kan skaffe Dem god mælk," sagde fru Hauksbee til hende, "og vort hus ligger meget nærmere ved doktorens end hotellet, og hos os vil De ikke have den følelse, som om De levede i en fjendtlig lejr. Hvor er den kære fru Waddy blevet af? Hun lod til at være Deres specielle veninde."

"De har alle forladt mig," svarede fru Bent bittert. "Fru Waddy først og fremmest. Hun sagde, at jeg burde skamme mig over, at jeg bragte sygdomme ind på hotellet, og det var da *virkelig* ikke min skyld, at lille Dora –"

"Hvor det var nydeligt sagt," kurrede fru Hauksbee. "Nej, Stridskøllen er selv en smitsom sygdom – 'lettere at smittes af end pesten, og den smittede går snart fra sin forstand', som der står. Jeg boede dør om dør med hende på Elysiumhotellet for tre år siden. Forstå mig nu ret, De vil ikke være os til mindste ulejlighed, og jeg har pyntet hele huset med lagener dyppet i karbolvand. Det lugter trøstende, synes De ikke? Husk så på, at jeg altid er så nær, at De kan kalde på mig, og min pige står til Deres tjeneste, når Deres egen går hen for at spise, og – og – – hvis De græder, vil jeg *aldrig* tilgive Dem."

Dora Bent optog hele sin moders opmærksomhed både dag og nat, men den var ikke til synderlig gavn. Doktoren kom tre gange i døgnet, og huset stank af "Condy's Væske", klor og afvaskninger med karbolsyre. Fru Mallowe holdt sig til sine egne værelser – hun syntes, at hun havde gjort menneskekærligheden tilstrækkelige indrømmelser – og

doktoren fandt, at fru Hauksbee var en bedre hjælp i sygeværelset end den halvt vanvittige moder.

"Jeg kender ikke noget til sygdom," sagde fru Hauksbee til doktoren. "Sig mig bare, hvad jeg skal gøre, så gør jeg det."

"Hold det gale fruentimmer fra at kysse barnet, og lad hende have så lidt som muligt at gøre med at passe det," svarede doktoren. "Jeg ville jage hende ud af sygeværelset, hvis jeg ikke fuldt og fast troede, at hun ville dø af angst. Hun gør mere skade end gavn, og jeg stoler på Dem og pigerne, husk vel på det."

Fru Hauksbee påtog sig ansvaret, skønt det malede mørkebrune gruber under hendes øjne og tvang hende til at gå med sine ældste kjoler. Fru Bent klyngede sig til hende med en mere end barnlig tillid.

"Jeg *ved*, at De vil gøre Dora rask, ikke sandt?" sagde hun mindst tyve gange om dagen, og tyve gange om dagen svarede fru Hauksbee tappert: "Naturligvis."

Men Dora blev ikke bedre, og det var, som om doktoren altid var i huset.

"Der er en vis fare for, at sagen tager en slem vending," sagde han. "Jeg kommer herover imellem tre og fire i morgen tidlig."

"Vorherre bevares!" sagde fru Hauksbee. "Han sagde ikke et ord om, hvordan den vending ville vise sig! Min opdragelse er blevet skrækkeligt forsømt, og jeg har kun dette tossede fruentimmer, moderen, at ty til."

Natten slæbte sig langsomt hen, og fru Hauksbee blundede i en stol ved ilden. Der var bal i vicekongens palæ, og hun drømte om det, indtil hun opdagede, at fru Bents bange øjne stirrede ind i hendes.

"Vågn op! Vågn op! Gør et eller andet!" græd fru Bent ynkeligt. "Dora kvæles! Vil De da lade hende dø?"

Fru Hauksbee sprang op og bøjede sig over sengen. Barnet kæmpede for at få luft, mens moderen fortvivlet vred sine hænder.

"Å, hvad skal jeg gøre? Hvad kan De gøre? Hun vil ikke være rolig! Jeg kan ikke holde hende! Hvorfor sagde doktoren ikke, at dette ville komme?" skreg fru Bent. "*Vil* De da ikke hjælpe mig? Hun dør!"

"Jeg – jeg har aldrig før set et barn dø!" stammede fru Hauksbee med svag stemme, og så – ja, man kan ikke bebrejde hende hendes svaghed efter den overanstrengelse, som den megen vågen var skyld i – så sank hun sammen og skjulte ansigtet i hænderne. Pigerne snorkede fredeligt på dørtærsklen.

Der lød en raslen af rickshawhjul nedenfor, støj af en dør, der blev åbnet, tunge trin på trapperne, og fru Delville trådte ind i værelset, hvor hun fandt fru Bent, der løb rundt og skreg på doktoren, mens fru Hauksbee lå med hænderne for ørene og ansigtet begravet i en stols sirtsesbetræk, rystede af pine ved hvert skrig fra sengen og mumlede: "Gud være takket, at jeg aldrig har født et barn! Å, Gud være takket, at jeg aldrig har født et barn!"

Fru Delville så et øjeblik hen imod sengen, greb så fru Bent i skuldrene og sagde roligt: "Skaf mig et ætsemiddel. Skynd Dem."

Moderen adlød uvilkårligt. Fru Delville havde kastet sig på knæ ved siden af barnet og åbnede dets mund.

"Å, De slår hende ihjel!" skreg fru Bent. "Hvor er doktoren? Lad hende være!"

Fru Delville svarede ikke i et minut, men havde travlt med barnet.

"Og så ætsemidlet, og hold en lampe bagved min skulder. Kan De ikke gøre, hvad jeg siger Dem? Syreflasken da, hvis De ikke forstår, hvad jeg mener," sagde hun.

For anden gang bøjede fru Delville sig over barnet. Fru Hauksbee lå stadig med ansigtet skjult og hulkede og rystede. En af pigerne kom rokkende søvnigt ind i værelset og gabte: "Doktor sahib kommet."

Fru Delville drejede hovedet.

"De kommer lige i rette tid," sagde hun. "Det var ved at kvæle hende, da jeg kom, og nu har jeg brændt det væk."

"Der var intet tegn til, at membranen skulle spærre for luftrøret efter den sidste dampning. Det var den almindelige svækkelse, jeg var bange for," sagde doktoren halvt ved sig selv, og da han så nærmere til, hviskede han: "Her har De gjort, hvad jeg ville have været bange for at gøre uden en konsultation."

"Hun var døende," svarede fru Delville ganske sagte. "Kan De udrette noget? Hvor var det dog godt, at jeg tog til det bal!"

Fru Hauksbee løftede hovedet.

"Er det alt sammen forbi?" stønnede hun. "Jeg er unyttig – jeg er værre end unyttig! Hvad bestiller *De* her?"

Hun stirrede på fru Delville, og fru Bent, som det først nu gik op for, hvem denne *dea ex machina* var, stirrede også.

Så begyndte fru Delville at forklare sig, mens hun trak en snavset, lang handske på og glattede på en krøllet og dårlig siddende balkjole.

"Jeg var på ballet, og doktoren fortalte mig om, at Deres barn var sygt. Og så tog jeg tidligt afsted, og Deres gadedør stod åben, og jeg – jeg – mistede selv min dreng af den sygdom for et halvt år siden, og i al den tid har jeg forsøgt at glemme det, og jeg – jeg – jeg beder mange gange om forladelse for, at jeg har trængt mig på, og for alt, hvad der er sket."

Fru Bent var lige ved at stikke et øje ud på doktoren med lampen, da han bøjede sig over Dora.

"Tag den væk," sagde doktoren. "Jeg tænker, barnet klarer sig, takket være Dem, fru Delville. *Jeg* ville være kommet for sent, men jeg forsikrer Dem" – det var fru Delville, han talte til – "jeg havde ikke den svageste grund til at vente *dette*. Membranen må være groet som en paddehat. Vil ikke en af Dem være så god at hjælpe mig?"

Han havde god grund til at sige denne sidste sætning. Fru Hauksbee havde kastet sig i fru Delvilles arme, hvor hun græd bitterligt, fru Bent var på en lidet malerisk måde blevet rodet sammen med dem begge to, og ud fra virvarret lød megen hulken og megen kyssen i flæng.

"Du gode Gud! Jeg har ødelagt alle Deres nydelige roser!" sagde fru Hauksbee, idet hun løftede sit hoved fra en klump maste gyseligheder af gummi og calico på fru Delvilles skulder og skyndte sig hen til doktoren.

Fru Delville samlede sit sjal op og sjokkede ud af værelset, mens hun tørrede sine øjne med den handske, hun ikke havde trukket på.

"Jeg har altid sagt, at hun var mere end en kvinde," hulkede fru Hauksbee hysterisk, "og *her* er beviset!"

Seks uger efter var fru Bent og Dora flyttet tilbage til hotellet. Fru Hauksbee var kommet sig af sin ydmygelse, var hørt op at gøre sig selv bebrejdelser, fordi hun var faldet sammen i en nødens time, og begyndte endda at dirigere alverdens sager ligesom tidligere.

"Der var altså ingen, der døde, og alting gik, som det skulle, og jeg kyssede Fugleskræmslet, Polly. Jeg føler mig så gammel. Kan det ses på mit ansigt?"

"Det kan kys som regel ikke, vel? Du ved naturligvis, hvad følgen af Fugleskræmslets højst belejlige komme er blevet?"

"De burde rejse en statue for hende – men der er såmænd ikke den billedhugger til, der vover at efterligne de skørter."

"Nå ja," sagde fru Mallowe roligt, "hun har nu fået en anden belønning. Dansemesteren har smisket omkring i hele Simla og givet alle og enhver at forstå, at hun kom på grund af sin uudslukkelige kærlighed til ham – til ham – for at redde hans barn, og naturligvis tror hele Simla det."

"Men fru Bent –"

"Fru Bent tror fastere på det end nogen anden. Hun vil ikke tale til Fugleskræmslet nu. Er den Dansemester ikke en engel?"

Fru Hauksbee løftede sin røst og rasede lige til sengetid. Dørene til de to sovekamre stod åbne.

"Polly," sagde en stemme inde fra mørket, "hvad var det, den amerikanske arving – hende, globetrotteren – sagde i forrige sæson, da hendes rickshaw væltede med hende, da hun drejede om et hjørne? Det var et eller andet idiotisk ord, som fik den herre, der samlede hende op, til at eksplodere af latter."

"Tarveligt," sagde fru Mallowe. "Gennem næsen – sådan: *'hvor tahrveligt'*!"

"Netop," svarede stemmen. "Hvor *tahrveligt* det alt sammen er!"

"Hvilket?"

"Alt sammen. Børn, difteritis, fru Bent og Dansemesteren, mig, som lå og tudbrølede i en stol, og Fugleskræmslet, som drattede ned fra skyerne. Jeg gad vide, hvad grunden var – *alle* grundene."

"Hum!"

"Hvad mener *du?*"

"Spørg mig ikke. God nat."

Kun en løjtnant

Bobby Wick tog sin eksamen på Sandhurst officersskole. Han var i forvejen en gentleman, før hans udnævnelse kom i bladet, så da kejserinden bekendtgjorde, "at gentleman og officerselev Robert Hanna Wick" var udnævnt til sekondløjtnant i Tyneside-regimentet "*Drillepindene*", for tiden garnisoneret i Krab Bokhar, blev han både officer og gentleman, og det er en misundelsesværdig stilling. Og der var fryd i familien Wick, hvor mama Wick og alle de små Wicker faldt på deres knæ og svang røgelseskarret for Bobbys åsyn på grund af hans storværker.

Papa Wick havde i sin tid været kommissær, haft myndighed over tre millioner mennesker i Chota Buldana-divisionen, udført store byggearbejder til gavn for landet og gjort sit bedste for at få to græsstrå til at gro, hvor der før kun var et. Det var der naturligvis ingen, der vidste noget om i den lille engelske landsby, hvor han bare var "gamle hr. Wick", og ingen huskede, at han var ridder af Indiens Stjerne.

Han klappede Bobby på skulderen og sagde: "Godt gjort, min dreng!"

Mens uniformen blev syet, fulgte der en mellemtid fuld af ren og skær fryd, i hvilken Bobby fik rang som "herre" i landsbyens kvindeoverfyldte tennisselskaber og teslabberaser, og hvis det tidspunkt, da han skulle møde ved regimentet, havde ligget længere fremme i tiden, ville han sikkert have forelsket sig i adskillige unge piger på en gang. Små landsbyer i

England er propfulde af søde unge piger, for alle de unge mand drager til Indien for at gøre deres lykke.

"Indien," sagde papa Wick, "er det rette sted. Jeg har levet der i tredive år, og jeg havde min sandten lyst til at tage derover igen. Når du træder ind i "Drillepindene", vil du være blandt venner, hvis ikke alle mennesker har glemt Wick fra Chota Buldana, og der er mange, som vil være venlige imod dig for familiens skyld. Din moder vil sige dig mere om dit udstyr, end jeg kan, men husk vel på en ting: Hold dig til dit regiment, Bobby – hold dig til dit regiment. Du vil se mænd rundt omkring dig, som søger ind i staben og forretter alle mulige slags anden tjeneste end regimentstjeneste, og du vil måske føle dig fristet til at følge deres eksempel. Men så længe du kan holde dig indenfor de lommepenge, jeg giver dig – og jeg har ikke vist mig kneben i så henseende – så hold dig til linjetropperne, alle linjetropperne, og intet andet end linjetropperne. Vær forsigtig med at skrive bag på andre unge tossehoveders veksler, og hvis du går hen og forelsker dig i et kvindfolk, der er tyve år ældre end du selv, så kom bare ikke og fortæl *mig* det."

Med disse råd, og mange andre lige så værdifulde, stivede papa Wick Bobby af før den sidste frygtelige nat i Portsmouth, da officerskvartererne rummede flere beboere, end reglementet foreskriver, og landlovsgasterne fra skibene ragede uklar med de nyudskrevne, der skulle til Indien, så kampen rasede lige fra værftets porte til Longports gyder, mens de "lysebrune" fra Fratton kom ned og kradsede dronningens officerer i ansigtet.

Bobby Wick, som havde en grim skramme over sin fregnede næse, et søsygt og medtaget detachement at bringe om bord, og

et halvt hundrede hånlige kvindfolk at trøste, fik ikke tid til at føle hjemve, før *Malabar* var midt ude i kanalen, og så bragte han afveksling i sine følelser med en smule patruljeren og visiteren og en stor mængde andre forretninger.

"Drillepindene" var et regiment, som tog det i høj grad nøje med tingene. De, der kendte dem mindst, sagde, at de var nær ved at revne af vigtighed. Men deres tilbageholdenhed og deres indre foranstaltninger i det hele taget var i virkeligheden kun diplomatiske beskyttelsesforholdsregler. For en fem års tid siden havde den oberst, der den gang kommanderede regimentet, stirret ind i de fjorten uforknytte øjne på syv buttede kernekarle af løjtnanter, som alle havde søgt om tilladelse til at træde ind i generalstaben, og havde spurgt dem, hvorfor i hedeste helvede han, en oberst i linjetropperne, skulle kommandere en nærmere betegnet opflaskningsanstalt for særdeles tydeligt betegnede pattebørn, der ville spænde kasserede bliksporer på og ride på ekstraordinære æsler i spidsen for umulige negerregimenter [Note 1)]. Han var en mand, der brugte grove ord, og skrækkelig at have at gøre med. Af denne grund traf resten af hans officerer deres forholdsregler (med bøssekolber som afsæt for den offentlige mening) indtil det hed sig, at unge mennesker, der benyttede Drillepindene som overgangsled til generalstaben, havde mange og forskelligartede prøvelser at udstå. Men et regiment har jo lige så god ret til at have sine sine hemmeligheder som en kvinde.

Da Bobby kom op fra Deolali og tiltrådte sin stilling blandt Drillepindene, blev der blidt men bestemt indprentet ham, at regimentet var hans fader og hans moder og hans uadskillelige ægteviede viv, og at der ikke fandtes nogen sortere forbrydelse

under himlens hvælv end at bringe skam over regimentet, der var det bedst skydende, bedst indekserede, flotteste, tapreste, berømmeligste og i alle henseender ypperste regiment i hele den vide verden. Han lærte de historier, der knyttede sig til officersmessens sølvtøj, lige fra de store, grinende guldgudebilleder, der havde hørt hjemme i sommerpaladset i Peking, og til den sølvbeslåede snusdåse af en markhor-geds horn, som var skænket af den forrige regimentskommandør (ham, der havde holdt tale til de syv løjtnanter). Og hver eneste af disse historier fortalte ham om kampe udkæmpede mod overmagt, men uden frygt og uden undsætning – om gæstfrihed så altomfattende som en arabers – om venskaber dybe som havet og urokkelige som kampfronten – om ære vundet ad møjsommelige veje for ærens skyld – om uforbeholden og ubetinget hengivenhed mod regimentet – regimentet, som kræver alles liv og selv lever for stedse.

Han kom også mere end en gang i embeds medfør i berøring med regimentets fane, der nærmest så ud som foeret i en murersvends hat anbragt på enden af en sammenklemt stok. Bobby faldt ikke på knæ og tilbad den, for engelske løjtnanter er nu ikke sådan indrettet. Tværtimod, han bandede den, fordi den var så tung, i selv samme øjeblik som den fyldte ham med ærefrygt og andre endnu ædlere følelser.

Men det bedste af det hele var, den gang han marcherede i revymarch med Drillepindene ved daggry en novemberdag. Fraregnet de til særlig tjeneste kommanderede og de syge talte regimentet et tusind og firsindstyve mand, og Bobby hørte til dem, for var han ikke løjtnant i linjen – hele linjen og intet andet end linjen – som to tusind et hundrede og tresindstyve

solide kommisstøvlers trampen bevidnede? Han ville ikke have byttet plads med Deighton af det ridende artilleri, der susede forbi i en støvsky, eller med Hogan-Yale ved de hvide husarer, der førte sin eskadron og viste den fra dens bedste side, eller med "Tick" Boileau, der forsøgte at bære sin imponerende blå, guldbroderede turban med anstand, mens det bengalske kavaleris små gedehamse satte i galop i hælene på de hvide husarers store, slentrende australske heste.

De sloges hele den klare, kølige dag, og Bobby følte et lille gys løbe ned langs sin rygrad, når han hørte den klirrende lyd af de tomme patronhylstre, der blev kastet ud af bagladegeværerne efter salvernes drøn, for han vidste, at han skulle få den lyd at høre i en virkelig kamp. Revyen endte med en prægtig forfølgelse tværs over sletten – batterierne susede efter kavaleriet til stor ærgrelse for de hvide husarer, og de Tyneside Drillepinde forfulgte et Sikhregiment, indtil de magre, spinkle singher stønnede af anstrengelse. Bobby var støvdækket og sveddryppende længe før middag, men hans begejstring formindskedes ikke – den blev kun mere sammentrængt.

Han vendte tilbage for at lytte til Revere, hans "gamle", det vil sige kaptajnen for hans kompagni, og lade sig belære af ham i den dunkle og hemmelighedsfulde kunst at behandle mennesker, hvad der er en meget vigtig del af krigshåndværket.

"Hvis De ikke har naturlige anlæg i den retning," sagde Revere, mens han bakkede på sin cerut, "kommer De aldrig efter det, men husk vel på, Bobby, at det er ikke den bedste eksercits (skønt eksercits er næsten alt), der slæber et regiment gennem helvede og ud på den anden side. Det gør kun den

mand, der forstår at håndtere mænd – gedemænd, svinemænd, hundemænd og så videre."

"Der er nu for eksempel Dormer," sagde Bobby. "Jeg skulle tro, at han hører til idiotmændene. Han måber som en syg ugle."

"Nej, der tager De fejl, unge mand. Dormer er ikke nogen idiot *endnu*, men han er en forbandet beskidt fyr, og hans stuekorporal gør nar af hans sokker før tøjvisitationen. Hvorefter Dormer, som er to tredjedele dyr, går hen i en krog og brummer."

"Hvor ved De det fra?" spurgte Bobby beundrende.

"Sådan noget er en kompagnikommandør nødt til at vide – for hvis han *ikke* ved det, kan det måske hænde, at der spirer en forbrydelse – ja, et mord – lige for næsen af ham, uden at han opdager det. Dormer bliver drillet, så han er ved at gå ud af sit gode skind – stor tamp som han er – og han har ikke forstand nok til at bide fra sig. Han har slået sig på at pimpe i al stilfærdighed, og det vil jeg sige Dem, Bobby, når den mand, der er skive for hele sin stues vittigheder, slår sig til flasken eller til at måbe hen for sig, så bliver man nødt til at tage forholdsregler for at rive ham ud af sig selv."

"Hvilke forholdsregler? Man kan jo ikke evig og altid rende rundt og kæle for sine folk."

"Nej. Det ville folkene også satans hurtigt vise, at de ikke satte pris på. Nej, man må –"

Her trådte oversergenten ind med nogle papirer. Bobby tænkte sig om en stund, mens Revere gennembladede kompagniets lister.

"Tager Dormer sig noget til, sergent?" spurgte Bobby med en mine som en, der fortsætter en afbrudt samtale.

"Nej, hr. løjtnant. Gør sin pligt ligesom en automat," svarede sergenten, der holdt af fine ord. "En beskidt fyr er han, og hans lønning er helt stoppet til anskaffelse af ny mundering. Den gamle er helt fuld af skæl, hr. løjtnant."

"Skæl? Hvad for skæl?"

"Fiskeskæl, hr. løjtnant. Han går altid og roder i mudderet nede ved floden og renser fisk med sine tommelfingre."

Revere var stadig fordybet i kompagniets papirer, og sergenten, der holdt af Bobby på sin barske måde, fortsatte: "Han plejer at gå derned, når han har fået sig en lille gnist på, om jeg så må sige, hr. løjtnant, og folkene siger, at jo mere kæf… – be-ru-set han er, des flere fisk fanger han. Hele kompagniet kalder ham den skrupgale fiskehandler."

Revere underskrev det sidste papir, og sergenten forsvandt.

"Det er en skiden fornøjelse," sukkede Bobby ved sig selv. Så fortsatte han højt til Revere: "Er De virkelig urolig for Dormer?"

"En lille smule. Forstår De, han er aldrig gal nok til, at man kan sende ham på sygehuset, eller fuld nok til, at man kan sætte ham i brummen, men hvad øjeblik det skal være, kan han blusse op, sådan som han går og grubler og muler. Han stiller sig afvisende, når man vil interessere sig for ham, og den eneste gang, jeg tog ham med ud på jagt, var han lige ved al komme til at skyde *mig*."

"Jeg fisker," sagde Bobby med et surt ansigt. "Jeg vil leje en båd og drive ned ad floden fra torsdag til søndag og tage den elskelige Dormer med mig – hvis De kan undvære os begge to."

"De forbistrede lille idiot!" sagde Revere, men hans hjerte var fuldt af langt venligere ord.

Bobby, som skipper på en *dhoni*, med menig Dormer til styrmand, gled ned ad floden torsdag morgen – den menige i forstavnen og løjtnanten ved roret. Den menige gloede uroligt på løjtnanten, som respekterede den meniges tilbageholdenhed.

Efter seks timers forløb skrævede Dormer agterud, gjorde honnør og sagde: "Undskyld, hr. løjtnant, men har De nogensinde roet på Durham-kanalen?"

"Nej," svarede Bobby Wick. "Kom her og lad os få noget mad."

De spiste i tavshed. Da aftenen faldt på, åbnede menig Dormer igen munden og sagde til sig selv:

"Jeg roede på Durham-kanalen netop sådan en aften som i aften. I næste uge er det et år siden. Jeg sad og lod tæerne hænge ned i vandet." Så dampede han på sin pibe og sagde ikke mere, indtil de lagde sig til at sove.

Daggryets trolddom lagde purpur, guld og opalskær over de grå flodstrækninger, og det var, som om den klodsede *dhoni* gled henover nok en himmels stråleprag.

Menig Dormer stak hovedet op over sit tæppe og stirrede på herligheden under og rundt om sig.

"Det – var – som – satan!" sagde menig Dormer i en ærbødig hvisken. "Det er næsten ligesom en teaterforestilling!" Resten af dagen var han stum, men opnåede en blodbestænket snavsethed ved at rense store fisk.

Lørdag aften vendte båden hjem. Dormer havde kæmpet for at få ordene frem lige siden middag. Da snørerne og bagagen blev bragt i land, fandt han sit mæle.

"Undskyld, hr. løjtnant," sagde han, "men ville De – ville De have noget imod at give mig Deres hånd, hr. løjtnant?"

"Nej naturligvis," svarede Bobby, og så trykkede de hinanden i hånden. Og Dormer gik tilbage til kasernen og Bobby til officersmessen.

"Han trængte til en smule fred og ro og lidt fiskeri, tror jeg," sagde Bobby. "Men du store kineser, hvor er han beskidt, det bæst! Har De nogensinde set ham rense fisk med tommelfingrene?"

"I alt fald," sagde Revere tre uger efter, "gør han sit bedste for at holde sit tøj rent."

Da foråret var omme, deltog Bobby i det almindelige kapløb efter permission til at rejse op i bjergene, og til sin overraskelse og henrykkelse fik han tre måneder.

"Så flink en ung fyr, som jeg vel kan forlange," sagde Revere, hans beundrende "gamle".

"Den bedste af hele flokken," sagde adjudanten til obersten. "Hold den lille skulker Porkiss tilbage, hr. oberst, og lad Revere give ham en overhaling."

Alt så rejste Bobby fornøjet af sted til Simla Pahar med em kuffert fuld af pragtfulde klæder.

"En søn af Wick – gamle Wick fra Chota Buldana? Bed ham til middag, min pige," sagde de ældre herrer.

"Sådan et net ungt menneske!" sagde matronerne og de unge piger.

"Brillant by, Simla. Vældigt fornøjelig!" sagde Bobby Wick og bestilte sig i den anledning et par nye hvide benklæder.

"Vi sidder slemt i det," skrev Revere til Bobby to måneder efter. "Siden De rejste, er der kommet feber i regimentet, og det er blevet grundigt befængt – to hundrede mand på sygehuset, henved hundrede i kachotten – de har drukket sig fulde for at

holde feberen borte – og når kompagnierne stiller til mønstring, er de i det højeste femten roder stærke. Der er noget mere sygelighed i landsbyerne her omkring, end jeg rigtigt skøtter om, men for resten er jeg så vablet af hedetøj, at jeg har mest lyst til at gå hen og hænge mig. Hvad er det, der fortælles om, at De gør haneben til en frøken Haverley deroppe i Simla? Da vel ikke for alvor, vil jeg håbe? De er alt for ung til at hænge en møllesten om Deres hals, og hvis De prøver på det, skal obersten nok pille det ud af Dem i en ruf."

Det blev imidlertid ikke obersten, som hentede Bobby bort fra Simla, men en befalingsmand, som måtte respekteres i endnu langt højere grad. Sygeligheden i landsbyerne bredte sig, det blev forbudt soldaterne at besøge basaren, og til sidst kom der meddelelse om, at Drillepindene måtte rykke i lejr. Budskabet fo'r med lynets fart til stationerne i bjergene: "Kolera – permission ophævet – officerer tilbagekaldes." Ak ve de hvide handsker i de pænt tilloddede æsker, rideturene og ballerne og skovturene, som var aftalt, de halvt udtalte frierier og de ubetalte regninger! Uden at tøve og uden at spørge fo'r løjtnanterne tilbage til deres regimenter og deres batterier, så hurtigt som en *tonga* kunne rulle eller en pony galoppere, som om de ilede til deres egne bryllupper.

Bobby modtog sin ordre, da han kom hjem fra et bal i vicekongens palads, hvor han havde – men ingen andre end den lille frøken Haverley ved, hvad Bobby havde sagt, og hvor mange valse han havde tegnet sig for til næste bal. Klokken seks om morgenen stod Bobby udenfor *tonga*–kontoret i den gennemblødende regn, med den sidste valsemelodis hvirvlende

rytme endnu i sine ører og en rus, som hverken skyldtes vin eller vals, i sin hjerne.

"FIink fyr!" råbte Deighton af det ridende artilleri gennem tågen. "Hvor har De fået opdrevet den *tonga*? Jeg kører med Dem. Uh, sikken en hovedpine, jeg har! Men jeg sad heller ikke over hele natten. Det hedder sig, at det er nederdrægtigt galt fat med mit batteri." Og han nynnede i en sørgmodig tone:

"Lad – hvad det nu er, det hedder,
Lad hjorden uvogtet gå,
Lad liget ujordet ligge,
Lad bruden for alteret stå!

Død og plage! Der bliver vist mere lig end brud denne gang. Sæt Dem så op, Bobby. Kør til, kusk."

På perronen i Amballa ventede en gruppe officerer, som drøftede de sidste nyheder fra den smittede garnison, og her var det, at Bobby fik at vide, hvordan det virkelig stod til med Drillepindene.

"De rykkede ud og slog lejr," sagde en ældre major, der var kaldt tilbage fra whistbordene i Mussoorie til et smittet indfødt regiment, "de rykkede ud og slog lejr med to hundrede og ti patienter på vogne. To hundrede og ti feberpatienter naturligvis, og resten så ud som genfærd med rindende øjne. Et Madrasregiment kunne have maset dem."

"Jamen, de var jo så friske som bare fanden, da jeg forlod dem!" sagde Bobby.

"Så gør De bedst i at gøre dem så friske som bare fanden igen, når De nu melder Dem tilbage," svarede majoren brutalt.

Bobby trykkede panden mod den regnvædede vinduesrude, mens toget rumlede af sted gennem det gennemblødte Doab,

og bad for de Tyneside Drillepindes helbred. Nainatal havde sendt sine gæster sydpå i fuld fart. De skummende ponyer fra Dalhousie-vejen kom dødstrætte til Pathankot efter at have måttet anspænde alle deres kræfter, og Calcutta-ekspressen kom susende fra det skyede Darjeeling med den sidste efternøler af den lille hær, der skulle kæmpe en kamp, hvori der hverken var medalje eller ære at vinde for sejrherren, imod en fjende, der ikke var nogen anden end "sygdommen, som rammer ved højlys dag".

Og efterhånden som hver mand meldte sig tilbage, sagde han: "Det er en snavs historie," og gik så straks til sit, for hvert eneste regiment og batteri i garnisonen var rykket i lejr, og sygdommen gjorde dem selskab.

Bobby kæmpede sig gennem regnen til Drillepindenes midlertidige officersmesse, og Revere kunne have kastet sig om halsen på det unge menneske, så glad blev han ved at se det grimme, sunde fjæs igen.

"Sørg for at more dem og interessere dem," sagde Revere. "De gav sig til at drikke, de stakkels fæhoveder, efter de to første tilfælde, og det forbedrede ikke situationen. Å, det er godt at have fået Dem tilbage, Bobby! Porkiss er en – jeg vil ikke sige hvad."

Deighton kom over fra artillerilejren for at deltage i en trist middag i messen og gav sit bidrag til den almindelige melankoli ved at være grædefærdig over sit elskede batteris tilstand. Porkiss forglemte sig selv i den grad, at han lod et vink falde om, at officerernes nærværelse ikke kunne gøre spor af gavn, og at det bedste ville være at sende hele regimentet på sygehuset og 'lade lægerne tage sig af dem'. Porkiss var demoraliseret af

frygt, og hans sjælefred genoprettedes heller ikke ligefrem, da Revere koldt svarede: "Ja, hvis *det* er Deres mening, så må De helst pille af, jo før jo heller. Enhver som helst offentlig skole kunne sende os halvtreds *dygtige* mænd i Deres sted, men det tager tid, tid, Porkiss, og penge, og en hel del ulejlighed, at skabe et regiment. Tror De måske, det er for *Deres* skyld, at vi er rykket i lejr, hvad?"

Hvorefter Porkiss blev grebet af en stor og isnende frygt, som ikke dæmpedes ved, at han blev gennemblødt af regnen, og to dage efter ombyttede han denne verden med en anden, hvor – som menneskene inderligt håber – der bæres over med kødets skrøbeligheder. Regimentets kommandersergent stirrede træt ud i underofficerernes messetelt, da nyheden blev fortalt.

"Det var den værste af dem, der pillede af," sagde han. "Nu tager det også den bedste, og så holder det med Guds hjælp op."

Sergenterne tav stille, indtil en sagde: "Det kan da ikke blive *ham!*" Og alle vidste, hvem Travis tænkte på.

Bobby Wick fo'r omkring i sit kompagnis telte, drillede, skændte – blidt, som reglementet tillader det – spottede de modløse, trak de raske ud i det blege solskin, når det var en smule opholdsvejr, og bød dem være ved godt håb, for nu var der snart ende på deres bekymringer, fløj på sin brune pony rundt om lejrens yderkanter for at tilbagejage mænd, som med engelske soldaters medfødte bagvendthed altid strejfede om i smittede landsbyer eller drak i dybe drag af de regnopsvulmede sumpes vand; trøstede de panisk forskrækkede med grove ord og plejede mere end en gang de døende, der ingen venner havde – soldater uden "bysbørn"; organiserede med banjoer og brændte propper sangerkvartetter, hvori regimentets talenter

fik fuld lejlighed til at vise, hvad de duede til, og, som han selv forklarede, "satte i det hele taget alt muligt på den anden ende."

"De er lige så meget værd som en halv snes stykker af os andre, Bobby," sagde Revere i et begejstret øjeblik. "Hvordan fanden kan De holde det gående?"

Bobby svarede ikke, men hvis Revere havde ledt i hans frakkes brystlomme, kunne han der have fundet et bundt dårligt skrevne breve, som måske forklarede den magt, den unge menneske var besat af. Der kom brev til Bobby hver anden dag. Retskrivningen var ikke fejlfri, men indholdet må have været højst tilfredsstillende, for når Bobby modtog et sådant brev, kom der et vidunderlig blidt udtryk i hans øjne, og han plejede at falde hen i kærlige tanker en stund, før han rystede sit tætklippede hoved og igen styrtede løs på sit arbejde.

Ved hvilken magt han trak de mest rå karles hjerter til sig – og Drillepindene talte unægteligt nogle uslebne diamanter i deres rækker – var et mysterium både for hans "gamle" og for regimentskommandøren, der af regimentspræsten fik at vide, at Bobby var betydeligt mere ønsket i sygeteltene end pastor John Emery.

"Folkene lader til at holde af Dem. Kommer De meget i sygeteltene?" spurgte obersten, som gjorde sin daglige runde og befalede mændene at blive raske med en barskhed, der ikke skjulte hans bitre sorg.

"Lidt, hr. oberst," svarede Bobby.

"Jeg ville ikke gå der for tit, hvis jeg var i Deres sted. Det hedder sig nok, at det ikke er smitsomt, men der er ingen mening i at udsætte sig for unødvendig risiko. Vi har ikke råd til at have Dem liggende med næsen i vejret, skal jeg sige Dem."

Seks dage efter var det med største besvær, at postbuddet plaskede sig igennem ud til lejren med brevsækkene, for regnen øsede ned. Bobby fik et brev, tog det med sig til sit telt, og efter først at have lagt programmet for næste uges koncert på tilfredsstillende måde, satte han sig til at besvare det. I en time arbejdede den klodsede pen sig henover papiret, og når følelserne steg over normal vandstand, stak Bobby Wick tungen ud og pustede tungt. Han var ikke nogen øvet brevskriver.

"Undskyld, hr. løjtnant," sagde en stemme i teltdøren, "men Dormer har det skrækkelig dårligt, og han er blevet ført til sygeteltet, hr. løjtnant."

"Dormer kan gå ad helvede til og De med!" svarede Bobby Wick og trykkede sit halvfærdige brev af med trækpapiret. "Sig til ham, at jeg skal komme og se til ham i morgen tidlig."

"Han er forfærdeligt dårlig, hr. løjtnant!" sagde stemmen tøvende. Der lød en uvis skvalpen af tunge støvler.

"Nå, og så?" sagde Bobby utålmodigt.

"Han beder på forhånd om forladelse for den frihed, han tager sig, og siger, at det ville være en trøst og en hjælp for ham, hr. løjtnant, om –"

"*Tattoo Lao!* Træk min pony frem! Hør, De der, kom herind på det tørre, indtil jeg er klar. I er dog nogle forbandede plageånder! Det er cognac der i flasken. Tag Dem en slurk. De kan trænge til det. Hold så fast ved min stigbøjle og sig til, hvis jeg rider for hurtigt."

Afstivet ved en opstrammer på størrelse som et halvt ølglas, som han slugte uden at blinke, holdt sygepasseren trit med den trætte, tilstænkede og yderst gnavne pony, mens den sjokkede over til sygeteltet.

Menig Dormer havde det unægtelig "skrækkelig dårligt". Han var meget nær ved kollapsstadiet og var ikke hyggelig at se på.

"Hvad er dette her, Dormer?" sagde Bobby og bøjede sig over manden. "De piller skam ikke af denne gang. De skal vær's'go' ud på en fisketur eller to med mig endnu."

De blå læber skiltes og sagde i et genfærd af en hvisken:

"Undskyld, hr. løjtnant, at jeg ulejliger Dem nu, men ville De have noget imod at holde mig i hånden?"

Bobby satte sig på sengekanten, og den iskolde hånd lukkede sig som en skruestik om hans og krystede en damering, han bar på den lille finger, dybt ind i kødet. Bobby bed læberne sammen og ventede, mens vandet dryppede fra hans buksesøm. Der gik en time, og håndens greb slappedes ikke, ej heller forandredes det blege ansigts udtryk. Med udfoldelse af uhyre behændighed lykkedes det Bobby at tænde sig en cigar med venstre hånd. Hans højre arm var stiv af kulde helt op til albuen, og han gjorde sig fortrolig med den tanke, at han ville få en ubehagelig nat.

Daggryet åbenbarede en meget ligbleg løjtnant, som sad på en syg mands sengekant, og en læge, som stod i døren og brugte ord, der ikke lader sig offentliggøre.

"Har De siddet her hele natten, De æselsføl?" sagde doktoren.

"Sådan noget lignende," svarede Bobby ynkeligt. "Han er frosset fast til mig."

Dormers mund lukkede sig med et smæk. Han drejede hovedet og sukkede. Den krystende hånd åbnede sig, og Bobbys arm faldt ubevægelig ned langs hans side.

"Han klarer sig," sagde doktoren roligt. "Hans liv må have hængt i et hår hele natten. Jeg tænker, jeg kan ønske Dem til

lykke med dette tilfælde."

"Å sludder!" sagde Bobby. "Jeg troede, manden var kreperet for længe siden – men – men jeg holdt ikke af at tage min hånd fra ham. Giv mig lidt massage på armen, så er De rar. Sikken et tag det bæst kan tage i en! Jeg er iskold helt ind til marv og ben!" Og han forlod teltet med kuldegysninger.

Menig Dormer fik lov til at fejre sin sejr over døden med stærke drikke. Fire dage efter sad han på sin sengekant og sagde med mild stemme til de andre patienter: "Jeg ville gerne have sagt noget til ham – det ville jeg."

Men på samme tid sad Bobby og læste et nyt brev – han havde en flittigere korrespondent end nogen anden mand i lejren – og skulle netop til at svare og fortælle, at sygdommen var i tilbagegang og ville være helt overstået om en uges tid i det seneste. Han havde ikke i sinde at fortælle, at kulden fra en syg mands hånd syntes at være trængt helt ind i det hjerte, hvis evne til at elske han dvælede så udførligt ved. Derimod havde han i sinde at vedlægge det illustrerede program til den forestående koncert, som han var vældig stolt af. Og han havde også i sinde at skrive om mange andre ting, som ikke vedkommer os, og ville utvivlsomt også have gjort det, hvis ikke han havde haft en let febril hovedpine, som gjorde ham sløv og uoplagt ved messebordet.

"De gør for meget ud af det, Bobby," sagde hans "gamle". "De kunne da gerne lade os andre få den ære at bestille en smule. De hænger i, som om De var hele det samlede officerskorps i en person. Tag det med ro."

"Det tror jeg også, jeg vil," svarede Bobby. "Jeg ved ikke, men jeg føler mig noget medtaget." Revere så ængsteligt på ham,

men sagde ingenting.

Der var en flimren af lygter omkring i lejren den aften og et rygte, som bragte folkene ud af sengene og hen til teltdørene, en trasken af *doolie*bærernes bare fødder og støjen af en galopperende hest.

"Hvad er der i vejen?" lød det fra tyve telte. Og gennem tyve telte lød svaret: "Wick har fået den."

De fortalte Revere det, og han sukkede. "Enhver anden end Bobby, det ville jeg ikke have brudt mig om! Kommandersergenten havde ret."

"Jeg piller ikke af denne gang," gispede Bobby, da de løftede ham ud af *doolie*n. "Jeg piller ikke af denne gang." Og han tilføjede med et udtryk af den dybeste overbevisning: "Jeg kan ikke, forstår De."

"Ikke så sandt, jeg kan udrette noget!" svarede overlægen, der var kommet farende fra messen, hvor han havde spist til middag.

Han og regimentslægen optog side om side kampen med døden om Bobby Wicks liv. De blev afbrudt i deres arbejde af et langhåret gespenst i en blågrå slåbrok, som stirrede rædselsslagen på sengen og råbte: "Å Gud fri og frelse os! Det kan ikke være *ham!*" indtil en indigneret sygepasser slæbte af med det.

Hvis menneskehjælp og livslyst kunne have udrettet noget, ville Bobby være blevet reddet. Nu kæmpede han en kamp på tre dage, og overlægens pande glattede sig.

"Vi redder ham," sagde han, og regimentslægen, som til trods for sin kaptajnscharge havde et meget ungdommeligt hjerte, gik ved disse ord udenfor og dansede henrykt om i mudderet.

"Jeg piller ikke af denne gang," hviskede Bobby Wick tappert, da den tredje dag var omme.

"Bravo!" svarede overlægen. "Sådan er det, man skal tage det, Bobby."

Da aftenen faldt på, samlede en grå skygge sig om Bobbys mund, og han vendte træt sit ansigt om mod teltvæggen. Overlægen rynkede panden.

"Jeg er skrækkeligt træt," sagde Bobby med meget svag stemme. "Hvad nytte er det til at plage mig med medicin? Jeg – bryder – mig – ikke – om – det. Lad mig have fred."

Livslysten var forsvundet, og Bobby fandt sig i at glide bort ad dødens rolige strøm.

"Det nytter ikke," sagde overlægen. "Han bryder sig ikke om at leve. Han kommer det selv i møde, stakkels barn." Og han pudsede sin næse.

En halv fjerdingvej derfra spillede regimentsmusikken indledningsnummeret til koncerten, for det var blevet sagt folkene, at Bobby var udenfor fare. Messinginstrumenternes gjalden og hornenes klang nåede Bobbys øren.

> Der er i dette liv for mig
> Ej fryd at håbe på.
> Ak, du kan ikke elske mig –
> Sig mig farvel og gå!

Et udtryk af håbløs pirrelighed gled over det unge menneskes ansigt, og han forsøgte at ryste på hovedet.

Overlægen bøjede sig over ham: "Hvad er der, Bobby?"

"Ikke den vals," mumlede Bobby. "Den er vores – vores egen – egen … Søde moder."

Og dermed sank han hen i den bevidstløshed, som tidligt næste morgen endte i døden.

Revere gik, med rødkantede øjne og meget bleg næse, ind i Bobbys telt for at skrive et brev til papa Wick – et brev, som skulle få den forhenværende kommissær i Chota Buldana til at bøje sit hvide hoved i sit livs tungeste sorg. Bobbys lille samling af papirer lå hulter til bulter på bordet, og mellem dem et halvfærdigt brev. Den sidste sætning lød: "Du ser altså, min søde pige, at der virkelig ikke er noget at være bange for, for så længe jeg ved, at du holder af mig og jeg holder af dig, kan intet ramme mig."

Revere blev i teltet en time. Da han kom ud, var hans øjne rødere end nogensinde.

Menig Conklin sad på en omvendt spand og lyttede til en ikke ukendt melodi. Menig Conklin var rekonvalescent og burde behandles varsomt.

"Ho!" sagde menig Conklin. "Nu er der igen død en af de velsignede officerer."

Spanden fløj bort under ham, og hans øjne fyldtes af en hel smedjefuld gnister. En høj mand i blågrå slåbrok betragtede ham med dybt mishag.

"Du burde skamme dig over dig selv, Conklin! Officer? – velsignet officer? Jeg skal lære dig at bruge skældsord om folk som ham. Engel! Velsignet *engel!* Det er, hvad han er."

Og sygepasseren var så tilfreds over straffens retfærdighed, at han ikke en gang beordrede menig Dormer tilbage til hans seng.

Note 1: Den indiske generalstab afgav officerer til de indfødte regimenter. Overs.anm.

Om "Under cedrene"

Forfatter: Rudyard Kipling (1865-1936).
Org.udgaver:

The Education of Otis Yeere: i *The Week's News*, Allahabad 10. og 17. marts 1888.

At the Pit's Mouth: Ingen bladudgave før bogudgaven fundet.

A Wayside Comedy: i *The Week's News*, Allahabad 21. januar 1888.

The Hill of Illusion: i *The Civil & Military Gazette*, Allahabad 28. september 1887.

A Second-Rate Woman: i *The Week's News*, Allahabad 8. september 1888.

Only a Subaltern: i *The Week's News*, Allahabad 25. august 1888.

Samlet bogudgave: *Under the Deodars.* Messrs. A. H. Wheeler and Co., Allahabad 1888.
Denne udgave baseret på: Rudyard Kipling: *Under Cedrene.* Aut. overs. for Danmark og Norge ved A. Halling. V. Pios Boghandel/Povl Branner, København 1912.
Oversætter: Axel Halling (1869-1917).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af L. J. Bridgeman (1857-1931) til fortællingen *På afgrundens rand*: "*The brute threw up her head and went down*" (1899).

ISBN 978-87-7979-948-6

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-176-3 (Ølstykke 2009).

© 2023 eBibliotek 1800

www.ebib1800.dk